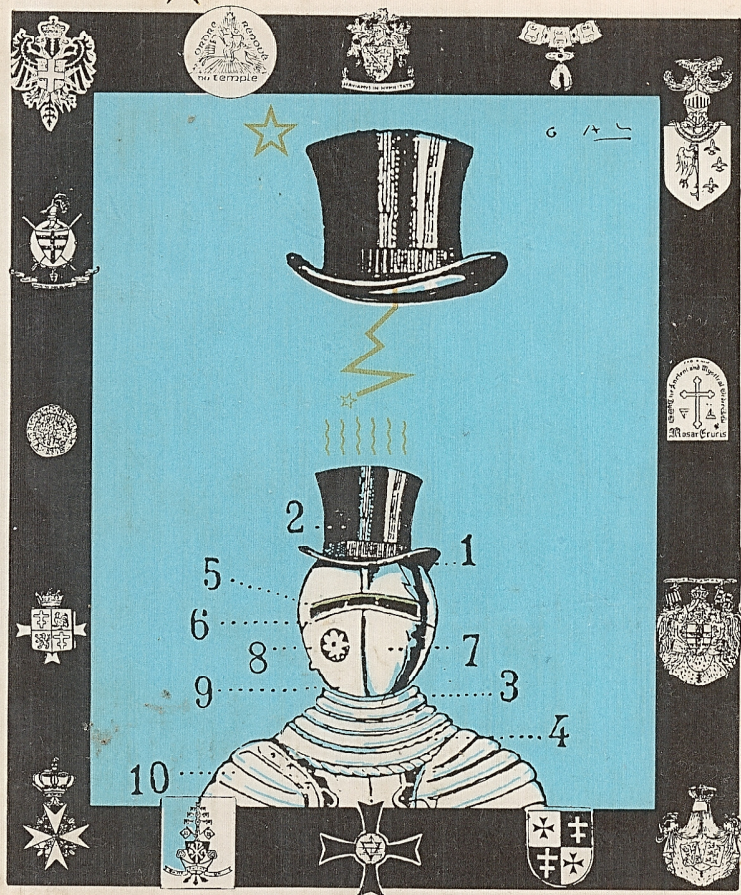

ANDRÉ VAN BOSBEKE

OVER OCCULTE GENOOTSCHAPPEN
EN RIDDERORDES
IN DE 20STE EEUW

RIDDERS VAN NU

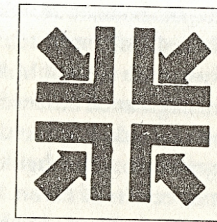

EPO DOSSIER

Fraternité zijn de volgende, in volgorde van belang: de "Milice de Stricte Observance", de "Milice Capitulaire" en tenslotte de "Milice d'Honneur". Iemand die wenst ridder te worden, moet die drie groepen hebben doorlopen. Het zijn spirituele etappes. Bijvoorbeeld: het samen eten terwijl bepaalde plechtige woorden worden gezegd, creëert een speciale sfeer, nodig voor een diepe observatie. Dat moet een idee geven. Meer zeg ik niet.'

De Grand Visiteur vult getrouw de ontstane stilte. Hij mijmert: 'ridder zijn, dat voel je, dat merk je in alledaagse dingen. Als je een plaats betreedt, waar een ander ridder aanwezig is, dan voel je onmiddellijk de band. Je bent niet alleen. Er is een gemeenschappelijke kennis die anderen niet hebben. Het ridderschap staat voor waardigheid... Deze morgen nog zag ik op straat een tasje liggen. Vroeger zou ik er tegen geschopt hebben, want ik had wel andere zaken in mijn hoofd. Maar nu denk ik: "ik ben ridder". Dus nam ik die tas op en bracht ze dadelijk naar het politiebureau. Dat is een aspect van het ridderschap. Onmiddellijk de consequenties van je handelen doorzien en van wat er rond je gebeurt.'

Sornin lijkt uiterst tevreden met de goede daad van zijn broeder en knikt uit de hoogte. 'Zo is het!' De grootmeester steekt een nieuwe sigaar op. Het laatste statement. 'God betekent voor ons het opperste bewustzijn. Maar let op, de Fraternité is soeverein. Dat wil zeggen, we zijn onafhankelijk van elk geloof, elke overtuiging of elke politieke partij. Michaël is geen religieuze patroon, maar symboliseert de triomf van goed over kwaad en de domesticatie van het Vuur – de draak – door de Uebermensch – Michaël. Die symboliek is alchemistisch.' Het wordt tijd om op te stappen. De ridders staan recht. De Grand Visiteur schudt me de hand en fluistert me toe: 'meneer, ik hoop dat we u ooit André mogen noemen.' Ridder van de twintigste eeuw...

Paul Neveux, alias de baron du Genièbre, creëerde een heuse twintigste-eeuwse ridderbeweging. De man voorzag velen van een 'Fontein van Eer', de trots van elke ridder. Over de hele wereld trekken duizenden mensen nu hun ridderlijke afstamming door tot de baron en via hem tot de middeleeuwse tijden. Paul Neveux lag meteen aan de basis van een heel web van ridderorden. Een van zijn discipelen was 'baron' Jean Christini die in 1947 de integristisch ingestelde 'Ordre de Chevalerie du Christ-Roi' oprichtte. Christini ridderde op zijn beurt op 29 september 1954 in de Saint-Vincent-kapel te Biarritz. 'Raoul Alibert de la Vallée, Oudste zoon van Z.H. Ex. de Ridder Alibert de Brandicourt, Eerstgeboren Erfgenaam van de verschillende Takken van de Familie Alibert, Stichter – door Ons Huwelijk met Onze Zeer Dierbare Dame en Echtgenote Gilberte Marie-Anne Richard, ingezegend in de Kerk van Sint-Nikolaas in Juvisy, op 18 april 1933 – van het Huis en de Takken der Alibert de la Vallée...' Waanzin³? Hoe dan ook, de 'chef van het Huis Alibert de la Vallée' ontpopte zich tot de voorvechter van het spirituele of esoterische ridderschap. Via zijn tijdschrift 'La Croix de Gueules', dat voor het eerst in 1957 verscheen, slaagde Alibert erin dit soort ridderordes uit heel Europa te bewegen tot het sluiten van een samenwerkingsverbond. Dat was het 'pacte d'amitié'. Die ordes kregen van Alibert het noodzakelijke spirituele voer voorgeschooteld. Gedichten over de diepgang des levens, lyrische ontboezemingen over het verleden, het heden en de toekomst van het ridderschap, romantische uitweidingen over bijbelteksten...

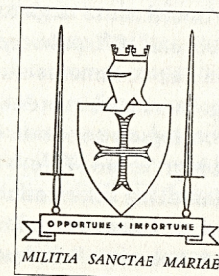
Maar laat ik de in 1986 overleden spirituele leider zelf aan het woord. Onder de hoofding 'Trouw, Heldenmoed, Barmhartigheid' staat: 'En hier verloopt, zoals sinds het begin van de wereld, de strijd van de dag tegen de nacht, van het goede tegen het kwade, van de hemel tegen de hel. Het gaat maar steeds door, maar op het hoogtepunt van deze eeuwige strijd zijn er DE RIDDERS! Toen de zwarte engelen zich tegen GOD keerden en LUCIFER als hun leider kozen, richtte de Aartsengel Michaël –kampioen van het Strijperk Daarbo-

ven— gehuld in zijn Trouw aan GOD, zich op en liet SATAN in het zand bijten. Toen de symbolische DRAAK verwoesting zaaide in CAPPADOCIE, pantserde de Soldaat JORIS —kampioen van het Strijdpark Hieronder— zich met Heldenmoed, richtte zich op en versloeg de Draak. Toen de Romeinse soldaat MARTINUS, te Amiens, de ARME ontmoette die naakt was en bibberde van de kou, werd hij overvallen door medelijden en ontdekte plots de Barmhartigheid. Hij nam zijn mantel, trok zijn zwaard, sneed het kledingstuk in twee, en bedekte de ongelukkige met een helft ervan. Hij maakte rechtsomkeer en ging, in een nog grootser gebaar, de andere helft naar Caesar brengen, want dat deel behoorde de staat toe. De Ridders van ons Nieuwe Ridderschap, net als dezen van het Ridderschap uit het Verleden, en zij die het Ridderschap van de Toekomst zullen uitmaken, de Ridders van ons huidige Ridderschap dus, ontvangen, in naam van volgende drie Ridders: Sint-Michaël, Ridder van de Hemel, Sint-Joris, Ridder van de Aarde, en Sint-Martinus, ridder van de Christelijke Liefde, en onder de Bescherming van ONZE-LIEVE-VROUW OVERWINNARES, ontvangen, zeiden wij, een Ridderschap dat hun wordt overgedragen door bemiddeling van het Zwaard van hun Consacrant, zoals hij dat zelf heeft doorgekregen en zoals dat al gebeurt sinds het begin van de middeleeuwen; deze traditie is zo oud als de wereld en verwierf haar definitieve en zeer symbolische vorm in het diepste hart van de Germaanse wouden. Het voortbestaan van deze TRADITIE, in deze vorm en in deze geest, wordt vandaag verzekerd door de Ridders van ons Nieuwe Ridderschap. En wanneer ons de mogelijkheid geboden wordt om het Ridderschap door te geven, dat aan onszelf werd doorgegeven, dan zetten wij diegenen die ons komen vervoegen in onze grote legerschare, aan om hun drie indrukwekkende patronen niet te vergeten: SINT-MICHAEL, de Hemel en de TROUW, SINT-JORIS, de Aarde en de HELDENMOED, SINT-MARTINUS wiens LIEFDE deze Hemel en deze Aarde met elkaar verzoent; dan sporen wij hen aan om vastberaden, onvervaard en medelijdend te zijn zoals deze drie patronen; dan sporen wij hen aan om, zoals zij, geen andere beloning te verwachten dan deze die voorzien is voor hen die hun leven edel geleefd hebben —dit wil zeggen, dat geen enkel materieel loon de 'TOTALE GAVE' kan vergoeden die ze gedaan hebben aan de Mensen en aan GOD, want kan een 'gave' anders zijn dan gratis?— een beloning waarvan hun 'Levensstijl' die zij in elke minuut van elk hunner dagen gevolgd hebben, de meest overtuigende waarborg is. De Ridders zijn 'GETUIGEN', 'MISSIONARISSEN', en indien nodig, 'SOLDATEN'. Een 'GETUIGE' zet zijn diepste eer op het spel om niet te falen; een 'MISSIONARIS' stelt al zijn vurige ijver in dienst van zijn overtuiging; een 'SOL-

DAAT' weet, indien nodig, te sterven, om met zijn opperste offer de dageraad van de 'OVERWINNING' stralend te laten aantreden.⁴

Die verheerlijking van het ridderschap en het alledaagse leven kan aanleiding geven tot zeer fanatieke denkpatronen. Het gevoel te behoren tot een spirituele elite staat dan voor het gevoel verheven te zijn boven de onwetende massa. Sommigen zien zich dan verplicht een boodschap uit te dragen om de mensheid te redden van het kwaad. In die kringen viert het integrisme veelal hoogtij, wordt tot de kruistocht opgeroepen tegen het materialisme, marxisme of communisme en voor het eeuwigdurend rijk van Christus-koning. Sommige van die religieus-fanatieke ridderorden passen wonderwel in het politieke steekspel om de macht over Europa... In 1945 stichtte een discipel van de 'baron du Genièvre' de 'Ordre des Chevaliers de Notre-Dame'...

Het rode gevaar

'Ontvoeringen, misdaden, sociale onrust, schokken tegenwoordig de landen van West-Europa, overeenkomstig een nauwkeurig plan dat opgesteld werd door een echte "terroristische internationale". Het plan bestaat erin om door terreur een verharding uit te lokken, nadien een fascisering of een nazificatie van de democratische Staten, waardoor, als reactie, de rode revolutie door opstand van de massa wordt verwekt. Men kan zich afvragen in welke mate bepaalde neo-Nazistische groepen het spel meespelen om het eerste deel van het programma te helpen verwezenlijken, en het daarbij dan te houden.'⁵ Zo werkt de rode revolutie, schreef 'Magistère Information', het blad van de Franse 'Chevaliers de Notre-Dame' of nog de 'Militia Sanctae Mariae'. En die moet tot elke prijs gestopt om Christus-koning te doen zegevieren. De kruistocht dient gestreden op twee vlakken. 'Wij, broeders van de Militia, moeten onze actiemiddelen organiseren om er aangepaste instrumenten van te maken voor de strijd op cultureel, psychologisch, politiek en sociaal vlak in de wereld, waar de voorzienigheid ons leven geeft.' Anderzijds moet contact gezocht met

groeperingen die dezelfde ambities koesteren: Europa eenmaken onder het teken van het kruis. Dàt is tevens het grote doel van aartshertog Otto van Habsburg, met wie de Militia dan ook bijzondere contacten onderhoudt. Twee van haar leiders zetelen in Otto's 'Académie Européenne des Sciences Politiques', een van de pijlers in de quasi-geheime constructies van de aartshertog⁶. De Militia volgt ten andere getrouw de ideologische lijn van Marcel Clément, een van de sleutelfiguren van de mysterieuze 'Cercle Violet', waarin Otto's invloed zeer voelbaar is.

Nog merkwaardiger zijn de Italiaanse contacten van de Militia, met name met de organisatie 'Pro Deo' van pater Felix Morlion⁷. De te Diksmuide in 1904 geboren Dominikaan ontvluchtte als gevolg van zijn relaties met de Britse Inlichtingendienst, de nazistische terreur tijdens de tweede wereldoorlog. Hij vestigde zich definitief te Rome. Daar stichtte hij na de oorlog de internationale universiteit Pro Deo die in feite een dekmantel was voor grootscheepse CIA-operaties, zowel in Italië als in Latijns-Amerikaanse landen. Journalist Walter De Bock schreef in 1982: 'In februari 1976 publiceerde de Italiaanse pers een groot aantal vertrouwelijke documenten uit de toen vrijgegeven CIA-archieven in Washington waaruit overduidelijk blijkt dat Morlion gedurende de ganse naoorlogse periode de CIA-correspondent in Rome was. In tandem met Mgr. Carlo Ferrero bouwde hij een inlichtingennet uit van waaruit jarenlang informatie werd gestuurd naar de CIA en het Witte Huis over de Italiaanse politiek, vooral over socialisten en communisten maar ook over de industrie en de staatsbedrijven. Topfiguren van de Britse Intelligence Service, zoals de specialisten inzake anti-communisme Anthony Graham en Leslie Boas (oud-collega's van Morlion uit zijn diensttijd bij de Britse geheime dienst), kregen een betaalde baan als lesgevers aan zijn Pro Deo universiteit te Rome naast tal van andere prominenten uit de katholieke wereld.

Maar Morlion ontplooidde zijn activiteiten ook in verschillende Latijns-Amerikaanse landen zoals Brazilië en Venezuela, waar dan weer multinationals zoals Standard Oil op hem een beroep deden om b.v. in 1962 gegevens in te zamelen over de activiteiten van 'communisten'. In Italië ficeerde Morlion voor de CIA gegevens over duizenden priesters met linkse sympathieën...⁸.

De 'Militia Sanctae Mariae' past als gegoten in een enorm uitgebouwd anti-communistisch netwerk. Ze roept op tot een kruistocht voor de uitbouw van een christelijk Europa. Steeds ontwaar ik de schaduw van aartshertog Otto van Habsburg. Een man van een Belgische inlichtingendienst, die uiteraard onbekend wenst te blijven, verklaarde me: 'Van Habsburg is dé man achter de schermen van tal

van in het geheim opererende organisaties met als doel een rechts-katholiek regime in Europa. Opvallend is de manier waarop gewerkt wordt. Men stampet een organisatie uit de grond om een bepaalde actie te ondernemen zonder dat het publiek weet wie juist achter de organisatie zit. Dat is de tactiek van de "Mouvances". Van Habsburg werkt nauw samen met zeer belangrijke personaliteiten in Europa en de Verenigde Staten. In België reikt zijn invloed tot in het Koninklijk Paleis. Het gaat om Prins Albert. Alle geheime rapporten waarin de prins met name wordt genoemd, worden verscheurd.' Toen de man me dit vertelde, was ik vastbesloten zijn getuigenis niet te publiceren. Hij had er immers aan toegevoegd: 'grasduinen in die affaires is bijzonder gevaarlijk'. Maar zijn getuigenis, mij ook bevestigd door een ander Belgisch inlichtingsagent, klopt volledig met mijn bevindingen. Wat moest ik doen? Zwijgen?

Maar nu nog even terug naar de Militia. In 1975 verscheen in 'Chevaliers', haar politiek-religieus trimestrieel blad, een interessant exposé over de ontwikkelingen in de schoot van de Verenigde Naties (UNO) en de verklaring van de Rechten van de Mens. De gedachten-gang in dit exposé is zo interessant omdat die vandaag door vele geïndustrialiseerde –westerse– landen wordt aangewend. Die visie lag trouwens in 1986 aan de basis van de Amerikaanse beslissing om de financiële bijdragen aan de UNO te verminderen. Rechtstreekse aanleiding was de veroordeling door het Internationale Gerechtshof in Den Haag van de Amerikaanse operaties in Nicaragua⁹. Sinds 1960 –zo meldde de auteur van het stuk– veranderde het gezicht van de UNO stelselmatig. De onafhankelijkheidsgolf in de Derde Wereld zorgde ervoor dat meer en meer ontwikkelingslanden in de UNO een plaats en vooral een stem kregen. De UNO werd geüniversaliseerd. De waarden en belangen verdedigd door de Derde-Wereld-landen waren en zijn echter niet steeds gelijklopend met die van de geïndustrialiseerde landen, die vóór 1960 het gezicht van de UNO bepaalden. De auteur: 'Is deze universaliteit –een produkt van de liberale en sociale filosofie van de Europese juristen, en tot in de jaren 60 benut door politici en diplomaten van het Westen– niet bezig zich tegen haar uitvinders te keren als een helse machine? Op gevaar af de machine te stuiten door veel onbegrip, zou het niet beter zijn ootmoedig de mislukking te erkennen van deze nobele utopie? Want de uitwerking van een concept van de mensenrechten, aanvaardbaar voor iedereen, door een politieke vergadering van Staten met tegenstrijdige vitale belangen, is toch wel een utopie? Van dat ogenblik af zal men zich, wat deze materie betreft, moeten wenden tot regionale akkoorden.' En de auteur besluit: 'Ook hier weer is de Europese vormgeving voor ons een dringende behoefte en een vanzelfsprekende ur-

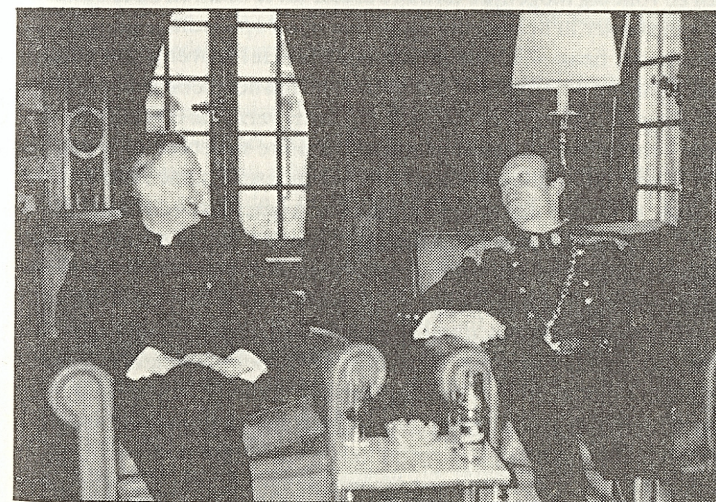
gentie.' De man die dit neerschreef, is niemand minder dan Jean Gol, toentertijd staatssecretaris voor Waalse Streekeconomie voor het Rassemblement Wallon (RW). Het is duidelijk dat de kritische bedenkingen en het alternatief, zoals geformuleerd door Gol, bijzonder goed passen in de visies van de Militia en aanverwanten¹⁰. Om de acties te coördineren, sloot de Militia op het einde van de jaren zestig een pakt met twee andere ridderorden: de 'Ordre du Rouvre' en de 'Milice de Jésus-Christ'. Een logische samenwerking...

Mouvances

Wat met de tactiek der 'Mouvances' precies wordt bedoeld, vertelt de vroegere grootmeester van de 'Ordre du Rouvre', Richard Van Wyck, zelf wel: 'Het meest doeltreffende middel om dit doel te bereiken (dat de Orde erkend wordt als "een natuurlijk gezagsorgaan met grote verdienste en met hoogstaand geweten (...) in het bijzonder op het niveau van de hoge sociale directie en onder de leidinggevende kaderleden") is de oprichting door ieder van ons van MOUVANCES, dit wil zeggen van gebieden van beïnvloeding, toezicht of leiding, die persoonlijk of gemeenschappelijk zijn, die officieel of officieus of zelfs geheim zijn, die geïnstitutionaliseerd of informeel zijn, in de meest uiteenlopende sectoren van het politieke, sociale, academische, economische, culturele of caritatieve leven.'¹¹

Een voorbeeldje van de tactiek van de 'mouvances', zo uit het leven gegrepen. In het kader van de strijd tegen het morele verval richtte de Orde zich in 1974 tot het bisdom Mechelen-Brussel om een actie tegen de vrijheid van abortus op gang te brengen. De actie werd 'Sainte-Elizabeth' genoemd. Bij schrijven van zijn secretaris W. Brieven liet toenmalig priemaat van België, kardinaal Suenens, verstaan akkoord te gaan met het project van de ridders van de 'Ordre du Rouvre'. Hij voegde er wat schijnheilig aan toe: 'Deze actie moet gevoerd worden in overleg met allen die dezelfde essentiële waarden verdedigen, om te vermijden dat bepaalde kringen de zaak zo zouden voorstellen als of de katholieken hun kijk op deze materie zouden willen opdringen aan de andere inwoners van het land.'¹² Er zijn meer, indringender, voorbeelden van de tactiek der 'Mouvances'. Maar eerst lijkt het opportuun de Orde du Rouvre in een breder kader te situeren. Haar pact met de 'Militia Sanctae Mariae' laat al vermoeden dat de strijd voor de instelling van een rechts-katholiek Europa voorop staat. Maar laat ik voormalig grootmeester Richard Van Wyck zelf aan het woord.

'De zending van het Ridderschap omvat de constructie van het TIJDELIJKE in functie van de GEEST en het hervormen van de we-

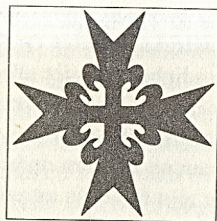
reld in functie van het doel dat de Schepper aller dingen voor ogen had. De activiteiten van het Ridderschap moeten gericht worden, zeker als de leden vastbesloten zijn trouw te blijven aan hun geloften te strijden voor de Waarheid, de Rechtvaardigheid en het Schone, zowel op intellectueel als op materieel vlak. Beide zijn immers nauw verweven. Dit gezegd zijnde, laten we overgaan tot de beschrijving van het type van onderbouw dat het best lijkt aangepast aan de mogelijkheden en karakteristieken eigen aan onze Orde, rekening houdend met haar traditie, haar ledenwerving, en tenslotte de huidige omstandigheden. Indien men zich beroept op bepaalde economische analyses –meer specifiek op die van Colin Clark en van zijn discipel Fourastié, zonder daar overigens dogma's aan vast te koppelen– lijkt het erop dat de zogeheten tertiaire sector een groei tegemoet gaat, in elk geval in die landen die economisch het verst gevorderd zijn. Het lijkt ons interessant de bepaling van de structurele en technische sector van de Orde voor te stellen vanuit de gezichtshoek van de voorspellende analyses van de economische wetenschap en, als dat nodig mocht blijken, er argumenten uit te halen om de actualiteit van het Ridderschap te bewijzen.

'Zonder dat we bang hoeven te zijn de traditie te verloochenen of dat we het risico lopen functioneel onaangepast te zijn, denk ik dat we van dat ogenblik af kunnen verklaren dat de roeping van de Orde is een zo volledig mogelijke tertiaire sector uit te bouwen en te beheren, in 't bijzonder in belangrijke gebieden zoals opvoeding, gezondheid, informatie, financiën, cultuur en vrije tijd. Het is overigens van kapitaal belang te beseffen dat juist deze sectoren het meest bedreigd worden door de subversie en dat onze tegenstrevers er al een te grote controle over hebben. Uiteraard zou die tertiaire structuur voor de Orde een financieel onafhankelijke hefboom moeten vormen om de Orde in staat te stellen doeltreffend tussen te komen in het sociaal raderwerk. Tegelijkertijd moet ze de Orde de middelen geven om via haar eigen raderwerken een deel van haar politieke, caritatieve of pedagogische roeping ten dienste van de gemeenschap te vervullen. De tertiaire structuur moet ook dienen om die leden exclusief aan zich te binden, van wie de trouw, de toewijding en de bekwaamheid uitgebreid getest konden worden. Het mag hier nog eens beklemtoond worden dat de militaire en de caritatieve roeping van de Orde –de tweede is ondergeschikt aan de eerste in de missie van de Rouvre– zich ook, en in de toekomst misschien vooral, situeren in de landen die in de eerste lijn liggen van de confrontaties met mogelijk zware gevolgen voor de toekomst van de mensheid.'

'Wij willen in de eerste plaats praten over de christelijke landen van Latijns-Amerika, die het voorwerp zijn van de vaderlijke bezorgd-

heid van de Paus maar tegelijk ook het slachtoffer van de ontwikkelingen aan de basis en een gedroomde prooi voor de perversiteiten van de revolutionaire bevrijdingsbewegingen. Aangezien het lot van het Christendom zich daar voltrekt, moeten de Ridders er aanwezig zijn en zich, gezien de omstandigheden, niet alleen bezighouden met de tertiaire sector maar ook met de landbouwkundige en industriële onderbouw. Wij denken ook aan die volkeren van Europa die zich zo vaak lieten verpletteren, en nu zuchten onder de laars van een barbaarendom dat zo ruw is dat zijn filosofie totaal vreemd is aan onze beschaving en wezenlijk pervers in structuren, middelen en doel. Slechts op enkele honderde kilometers van hier, en meer dan elders, lijkt de zaak voor de mensheid verloren. Enkel het Geloof, en vooral misschien dat van de Christelijke soldaten, zal op een dag een vleugje hoop kunnen brengen. Na de omschrijving van het werkterrein van onze Orde moeten we de principes van de opbouw en de interne regelingen belichten van de 'mouvances' en van de structuren. Het Principe blijft de DOELTREFFENDHEID in de strijd. Bijgevolg zullen de gebruikte formules eindeloos veranderen en soepel zijn, aangepast aan de omstandigheden van de tijd en de plaats, en in functie van de tactische en de strategische gegevens. Om het organisatorische empirisme te beschrijven, hebben we de Orde vergeleken met een ijsberg, waarvan het zichtbare gedeelte slechts de top is, weliswaar schitterend maar ook veel kwetsbaarder dan de onderbouw, die verscholen ligt in het water, en waarvan het mysterie en de omvang min of meer ontsluit worden naar gelang de gebeurtenissen.'

Ik dacht dat het nuttig was deze tekst in zijn geheel weer te geven, getuige op de consequenties die later duidelijk zullen worden. De lange tekst verraadt waar het de ridders om te doen is. De macht. De Franse journalist Pierre Péan schreef dat de 'Ordre du Rouvre' een van de groeperingen is waar de 'Cercle Violet' op steunde¹³. En wie 'Cercle Violet' zegt, denkt vooral aan aartshertog Otto von Habsburg en kompanen, en aan verscheidene Westerse inlichtingsdiensten. Wellicht was de belangrijkste contactpersoon tussen de ridders van de 'Ordre du Rouvre' en de aartshertog de Brusselse advocaat Jacques Jonet, zowel ridder van de Orde als politiek secretaris van Otto van Habsburg... Er zijn trouwens nog meer sprekende convergenties. Zo behoren prominenten van de 'Ordre du Rouvre' als Paul Vankerkhoven en Vincent Van Den Bosch tot de leiding van de Belgische afdelingen van de belangrijkste politieke organisaties van de aartshertog. Het is duidelijk dat de 'Ordre du Rouvre' bepaalde Belgische invloedslijnen van Otto van Habsburg en medestanders projecteert. Dit al in het kader van de kruisvaart tegen het atheïsme, het materialisme, het communisme. Vraag is nu wat de tactiek der 'Mouvances' heeft opgeleverd.

Wie er geweest is, zal het grif toegeven. De universiteit is vooral een vormingsinstelling. Niet alleen de seminaries of onderwezen materies hebben een belangrijke invloed op de ontwikkeling van de persoonlijkheid. Vooral wat er rondom het zuiver pedagogische gebeurt, de contacten die je legt, de vrijheid, de zelfstandigheid, stimuleert de onervaren, naïeve jonge student tot nadenken over de grote mysteries van het leven, over wie hij is en wat hij wil bereiken. Moeilijke ogenblikken zijn het, maar de moeite waard.

In het academiejaar 1959-1960 kregen enkele jonge studenten – katholiek geïnspireerd en uit zeer vermogende milieus – van de toen nog unitaire Katholieke Universiteit te Leuven een tekst onder ogen die hen sterk zou beïnvloeden. De tekst was van de hand van de Benedictijnse monnik Dom Marie-Gérard Lafond, stichter van de 'Militia Sanctae Mariae' en luidde als volgt: 'Wij denken dat de doelen van het Ridderschap, de promotie van de christelijke orde en de vrede in het Rijk van Christus, meer dan ooit actueel zijn. Wij geloven dat de strijd voor God en de Mensen in deze tijd een echte Ridderlijke strijd is. Ze is als enige in staat zich doeltreffend op te stellen tegenover het verborgen materialisme en het revolutionaire geweld, op alle gebieden waar dat losbarst en in de eerste plaats op het geestelijke.' Een ridderorde als strijdeenheid voor God en tegen het materialisme, net als vroeger! Het leek wel wat. Met de onderrichtingen van Dom Lafond in het achterhoofd, stond het besluit al vlug vast. Er zou en moest een ridderorde worden gesticht. De naam: *Ordre du Rouvre*. De eik staat als symbolisch bindteken tussen hemel en aarde. Een hiërarchische structuur werd uitgebouwd, initiatieriten ontworpen en gespecificeerd voor de drie klassen in de Orde, schildknaap, donaat en uiteindelijk ridder. Tenslotte ontwierpen de initiatiefnemers een aangepast tenue.

Die initiatiefnemers, onder wie vooral Richard van Wyck en Jacques Jonet¹⁴, konden al vlug rekenen op de onmisbare steun van de toenmalige rector magnificus van de universiteit, Mgr. Van Waeyen-

berg. Die vermakkelijkte uiteraard de contacten met de Belgische kerkelijke hiërarchie. In zoverre zelfs dat enige tijd later de hoofdaalmoezenier van het Belgisch leger, Mgr. Cammaert, zich tot 'Capellanus ad honorem O.R.' liet benoemen en meermaals de erediens ten voor de Orde zou verzorgen. Soms gebeurde dat in samenwerking met de integristisch ingestelde Mgr. Lefèbvre die dan vanuit Frankrijk naar België reisde om de ridders bij te staan. Ook met het bisdom Mechelen-Brussel ontstonden vertrouwelijke contacten. Kortom, de Orde kon al zeer vlug, zij het niet officieel, steunen op de rechtse top van de Belgische katholieke clerus. Op mijn vraag of die geprivilegieerde contacten zich ook tot de fervent anti-communistisch ingestelde Opus Dei-beweging uitstrekten, werd steeds met een kort en krachtig 'neen!' geantwoord. Het zij zo.

In de jaren zestig groeide de Orde onder het grootmeesterschap van Richard van Wyck langzaam maar efficiënt uit tot een strijd bare organisatie. Er ontstond een harde, zeer vertrouwelijke kern van mensen die via de tactiek der 'mouvances' macht wilden verwerven tot glorie van God. Elke ridder was gebonden door een eed. Bepalen de statuten van de Orde immers niet dat hij er zich toe verbindt 'de perfectie na te streven in zijn leven als christelijk soldaat, overeenkomstig de plichten van zijn stand, naar de geest van de Orde; de Kerk en het Vaderland te verdedigen, indien nodig met zijn leven, tegen de interne en externe gevaren; de Orde, haar idealen en haar instellingen te dienen en eeuwig trouw te zijn; hulp en bijstand te bieden aan haar leden; altijd, overal en met alle wettelijk toegelaten middelen haar Grootmeester te gehoorzamen.'¹⁵ De basis was gelegd. Het eigenlijke werk, de 'Mouvances', kon van start gaan...

Het werkt, en hoe!

'Door een aantrekkelijke ontmoetingsplaats te zijn, door vriendschappelijke verhoudingen aan te moedigen, door aangename avonden en culturele activiteiten in te richten, door politieke, diplomatieke en economische contacten te stimuleren, biedt de *CERCLE DES NATIONS* haar gasten een intellectueel en humaan avontuur dat bij onze tijd past: een dagelijkse werkelijkheid van brede uitwisseling die beziel wordt door het besef van een gemeenschappelijk einddoel.' Dat schreef 'ridder' in de 'Ordre du Rouvre' Paul Vankerkhoven in 1969 naar aanleiding van de oprichting te Brussel van de *Cercle des Nations*, ontsproten uit de breinen van de ridders van de Orde. Het opzet was tegelijkertijd gedurfd en ambitieus. Men wilde een ontmoetingscentrum scheppen voor de groten van Europa! Was Brussel immers geen strategische stad? Maar de invloed van de ridders bleek

toen al ver te gaan. Onnoemelijk veel Belgische personaliteiten uit de politiek, de industrie, het leger en de rijkswacht zegden het initiatief hun steun toe. Onder die prominenten waren prins François de Mérode, prins Albert de Croÿ, graaf Nicolas de Kerckhove d'Ousselghem, prins Antoine de Ligne, baron Villenfagne de Vogelsanck, Adelin van Ypersele de Strihou, allen behorende tot de crème van de rechtse Belgische adel, de meesten onder hen ridder in de Soevereine en Militaire Orde van Malta (SMOM). Ook eminente politieke figuren als de latere PRL-europarlementariër Luc Beyer de Rijke, Henri Simonet en Paul Vanden Boeynants achtten het initiatief lovenswaardig. In industriële kringen bleken de relaties te reiken tot topfiguren als Ado Blaton, Charlie De Pauw, baron Kronacker en Michel Relecom... Kortom, de ridders van de 'Ordre du Rouvre' hadden op pakweg 10 jaar tijd een echte elite beïnvloed. De tactiek van de 'Mouvances' werkte echt. En hoe! De wereld lag aan hun voeten. Het ernstige werk kon beginnen.

Alle belangrijke leiders van de 'Ordre du Rouvre' namen beheersfuncties waar in de Cercle des Nations¹⁶. Paul Vankerkhoven werd zelfs voorzitter-directeur. De 'Cercle des Nations', gevestigd aan de residentiële Franklin-Rooseveltlaan te Brussel, groeide op korte tijd uit tot een werkelijk interessante mondaine ontmoetingsplaats. De Cercle zou het Belgisch politiek leven beïnvloeden. Ze zou tevens de high-society-club worden, waar rechtse tot extreem-rechtse en zelfs neo-nazistische denkbeelden een spreekbuis vonden, tot glorie van God. Er werden bijvoorbeeld feestelijkheden georganiseerd om het Griekse kolonelsregime en het dictatoriale regime van Papa Doc Duvalier in Haïti te eren...¹⁷. De Cercle sympathiseerde openlijk met het Spanje van Franco, het Portugal van Salazar, het Chili van Pinochet...¹⁸. En de Cercle, zij groeide en groeide. Ze sloot samenwerkingsverbanden af met elitaire clubs in België¹⁹, Canada²⁰, Formosa²¹, Frankrijk²², de Verenigde Staten²³, Ierland²⁴, Italië²⁵, Monte-Carlo²⁶, Portugal²⁷, Rhodesië²⁸, Zweden²⁹, Groot-Brittannië³⁰. Een wilde jongensdroom werd werkelijkheid. In 1980 waren niet minder dan 44 ambassadeurs, geaccrediteerd bij de Belgische staat of bij de E.G., lid van de Cercle. Het totale ledenaantal liep toen al op tot 491... industriëlen, politici, diplomaten, academici, militairen... Een staat in de staat? Of, een ander Europa in Europa?

Je zou je kunnen afvragen hoe het zover is kunnen komen, hoe de jonge universairen van de 'Ordre du Rouvre' op zo'n korte tijd door hebben kunnen dringen tot hét milieu van de macht. Voorzitter-directeur van de Cercle, Paul Vankerkhoven bijvoorbeeld, was in 1969, toen de Cercle is gesticht, amper 28 jaar! Raadsels! Tenzij je in aanmerking neemt dat de 'ridders' van de 'Ordre du Rouvre' steun kre-

gen van hogere instanties. De steun vanwege de top van de Belgische katholieke kerk is één. Maar wat dan nog? Een gok. In 1969 waren graaf Amédée d'Andigné –als stichter– en prins Antoine de Ligne –als lid van het erecomité– van de partij. Beiden zijn zeer invloedrijke ridders in Otto's 'Orde van het Gulden Vlies'. Je zou kunnen stellen dat de Cercle een taak te vervullen had die bijzonder goed paste in de plannen van zowel de ridders van de 'Ordre du Rouvre' als die van de ridders in de 'Ordre de la Toison d'Or'. Sindsdien blijkt trouwens dat er een soort coëxistentie van beide ridderorden ontstaan is. Paul Vankerkhoven wordt actief aan de Belgische top van de meeste politieke organisaties van de aartshertog; Jacques Jonet wordt zelfs privé-secretaris van Otto. En, er zijn nog meer voorbeelden. Ook Richard van Wyck en Vincent Van den Bosch zetelen in Otto's organisaties. Omgekeerd betreden vele eminente leden van Otto's Europese verenigingen de luxueuze salons van de Cercle des Nations. Bovendien is ook de Franse advocaat Jean Violet van de 'Cercle Violet' lid van de Cercle des Nations. Een gok? Het enorm succes van de jonge universairen van de 'Ordre du Rouvre' is te danken aan het feit dat zowel hun denkbeelden als hun acties bijzonder goed overeenstemden met de plannen van de aartshertog en zijn medestanders. Daardoor genoten de Rouvre-ridders onmiddellijk de noodzakelijke steun vanwege een Belgische katholieke elite en werkte de tactiek van de 'Mouvances' uitstekend. Binnen de Cercle des Nations ontstond na verloop van tijd een clubje, vastbesloten om de Belgische politiek grondig te beïnvloeden. Dát perspectief kaderde uiteraard in de tactiek van de 'Mouvances'. Een stukje Belgische politieke geschiedenis.

Heksenjacht?

Rond 1970 rommelde het ook in de Franstalige christen-democratische Partij, de PSC. De stijgende invloed van de politieke vertegenwoordigers van de christelijke arbeidersbeweging³¹ in de partij zorgde voor heel wat moeilijkheden. Die politici stonden immers een meer travaillistisch –'links'– beleid voor en waren bovendien voorstander van een voorzichtige federalisering. In 1971 was het dan zover. De 'Démocratie Chrétienne' zag het levenslicht. In de salons van de Cercle des Nations werden die ontwikkelingen uiteraard met lede ogen aanzien. Een ruk naar links! Een anti-unitaire opstelling! Onaanvaardbaar, vonden de heren van de Cercle.

Intussen had zich binnen de Cercle een politiek clubje gevormd rondom de Brusselse politicus Paul Vanden Boeynants. De namen: Paul Vankerkhoven; 'de zwarte baron' Benoit de Bonvoisin wiens vader niet alleen directeur is geweest van de Société Générale tussen

1951 en 1962 maar bovendien ook jarenlang deel uitmaakte van de Bilderberggroep; Edmond Nerinx, een contactman van extreem-rechts; en tenslotte ridder Jean Breydel, ook al stevig verbonden met extreem-rechtse militanten. Het 'klavertje van vier' zou er samen met Paul Vanden Boeynants wel over waken dat de 'Démocratie Chrétienne' gas moest terugnemen.

In 1972 kwam de reactie op gang. De 'Centre Politique des Indépendants et Cadres Chrétiens' (CEPIC) werd gesticht en opgenomen in de PSC. Vanaf 1974 begon het 'klavertje' echt efficiënt te werken. Ridder Jean Breydel werd secretaris-generaal van de CEPIC, Paul Vankerkhoven ondervoorzitter, Edmond Nerinx administrateur-generaal en baron Benoit de Bonvoisin schatbewaarder. Dit alles onder het voorzitterschap van eerst André Saint-Remy³², tijdens de koningskwesie een vurig voorstander van Leopold III. Vanaf 1977 werd Paul Vanden Boeynants voorzitter. De strijd om de macht binnen de PSC kon beginnen. Daartoe had de CEPIC enkele prangende eisen in haar programma geschreven. Een anti-syndicale aanpak, verdediging van het privé-initiatief en de vrije onderneming en verzet tegen staats-inmenging. Natuurlijk stond ook de eenheid van de Belgische staat hoog in het vaandel geschreven.

De acties van de CEPIC wierpen vruchten af. Het boegbeeld Paul Vanden Boeynants werd achtereenvolgens minister van Landsverdediging en Brusselse Zaken (1974), vice-premier en minister van Landsverdediging (1977), eerste minister en minister van Landsverdediging (1978), vice-premier en minister van Landsverdediging (1979), en tenslotte nationaal voorzitter van de PSC van 1979 tot 1981. Een mooi palmares. Tussen haakjes, ook Paul Vanden Boeynants is terug te vinden op de lijst van de 'membres perpétuels' van Otto van Habsburgs AESP.

In het begin van de jaren tachtig gebeurde er iets merkwaardigs. De CEPIC ging ten onder, werd zelfs ontbonden, als gevolg van een aantal onverkroppelijke politieke en financiële schandalen waarin haar leiders waren betrokken. Het leek wel op een heksenjacht, een georchestreerde aanval op de gespierde rechterzijde van de PSC. Zowel Edmond Nerinx als baron Benoit de Bonvoisin kwamen in opspraak. Onthullingen in de pers, onder meer via een -opzettelijk?- doorgelekte nota van de Belgische Staatsveiligheid, wezen op de extreem-rechtse relaties van beide heren, en, in het geval van Nerinx, op zijn rol als vertrouwensman van diverse inlichtingsdiensten, zoals de CIA³³. Baron Benoit de Bonvoisin werd bovendien in 1984 veroordeeld wegens medeplichtigheid aan frauduleus bankroet. Dat is ook de beschuldiging waarvoor de vroegere grootmeester van de 'Ordre du Rouvre', Richard Van Wyck, zich nog zal moeten verantwoorden

voor de rechtbank. Ook de schoonbroer van de Bonvoisin en stichter van de Cercle des Nations, graaf Hervé d'Ursel, werd officieel beticht van fraude. Paul Vanden Boeynants werd in 1986 veroordeeld wegens fraude en schriftvervalsing³⁴.

Om in 'schoonheid' te eindigen. In 1981, toen de controverse rond de CEPIC in alle hevigheid oplaaide, werden in Brussel een reeks inbraken gepleegd bij verscheidene CEPIC-prominenten en mandatarissen...³⁵. Een heksenjacht? Moest de CEPIC opgedoekt? Nog merkwaardiger was dat de PRL, de franstalige liberale partij, stelselmatig oud-gedienden van de CEPIC opviste en achter haar partij-programma wist te plaatsen. Dat legde inderdaad grotendeels dezelfde klemtonen als dat van de CEPIC destijds³⁶. Was die schijnbaar georchestreerde afrekening met enkele té rechtlijnigen binnen de CEPIC ingegeven door diegenen die een lange, consequente regeringsdeelname voor ogen hadden? Wilde men de coalitie PSC-PRL verzekeren vanaf 1981, precies het jaar waarin de CEPIC in opspraak kwam? Was het een afrekening met diegenen die niet van plan waren de cruciale stap tot deze coalitie te zetten? Vragen die wellicht pas over een tiental jaren een antwoord zullen vinden, of misschien nooit. Feit is, dat de wel zeer merkwaardige obsessie van justitieminister en PRL-boegbeeld Jean Gol -het uitschakelen van het parlement- zeker in de kaart moet spelen van wat de ridders van de 'Ordre du Rouvre' op het oog hadden en hebben. Tot dusver geen problemen. Misschien konden sommigen niet akkoord gaan met bepaalde niet-christelijke tendensen binnen de PRL, zoals bijvoorbeeld de benadering van de abortusproblematiek, en werd hierdoor de hindernis CEPIC-PRL onoverkomelijk, en de nakende coalitie onmogelijk.

Gissingen... Hoe dan ook, het lijkt erop dat de ridders van de 'Ordre du Rouvre' politiek zijn uitgeschakeld. Het einde van de tactiek der 'Mouvances'? Of is dat slechts schijn? Is Otto van Habsburg zijn politieke achterban in België kwijt? Er zijn feiten die dat tegenspreken. Er zijn harde gegevens die aantonen dat vandaag de dag vooral in Gols PRL een stevige van Habsburg-lobby aanwezig is. Er is niet alleen het ideeëngoed van sommigen binnen de PRL. Er is meer. Er bestaat een politieke organisatie waarin zowel van Habsburgs achterban als bepaalde PRL-tenoren zij aan zij de militaire problematiek van Europa ter harte nemen. Die organisatie pleit voor het Star Wars-project van Reagan en voor een uitbreiding van vooral de conventionele bewapening in Europa. Ze wil Europa tot een hecht militair blok maken om een tegengewicht te vormen voor de communistische dreiging. Dat plan past in de visie van de aartshertog en in de politieke overtuiging van bepaalde harden binnen de PVV-PRL en de CVP-PSC. In 1981 werden de kaarten opnieuw geschud. Een nieuwe coëxistentie?

Om maar meteen met de deur in huis te vallen. Op 19 april 1984 verschenen in de bijlagen van het Belgisch Staatsblad de oprichtingsstatuten van het 'Institut Européen pour la Paix et la Sécurité' (IEPS)³⁷. Tussen de acht stichters vallen twee namen op die ook in de beheraad van het IEPS zullen zetelen: 'Rouvre'-ridder Jacques Jonet, trouwensman van Otto van Habsburg en Nicolas de Kerckhove d'Ousselghem, eveneens actief in Otto's Europese organisaties. Uit een ledenlijst van het IEPS blijkt trouwens dat velen ook behoren tot de Cercle des Nations. Anderzijds valt op dat de Amerikaanse Star Wars-promotors en leiders van de nauw aan de Reagan-administratie verbonden ultra-conservatieve 'Heritage Foundation' (luitenant-generaal Daniel O'Graham en brigadier-generaal Robert Richardson) op de ledenlijst staan. Ook een machtig man als Alexander Haig ontbreekt niet. We bevinden ons in hogere regionen, zoveel is zeker. Ook van de partij is de Engelse inlichtingsagent Brian Crozier die steeds nauw verbonden is geweest met de 'Cercle Violet'... Waaruit blijkt dan de nieuwe coëxistentie? Laat ik volstaan met volgende leden van het IEPS te vermelden: Jean Gol, EG-commissaris Willy De Clercq, PRL-minister van het Brussels Gewest Paul Hatry, PRL-minister van Openbare Werken Louis Olivier, PRL-voorzitter Louis Michel, PSC-ondervoorzitter Fernand Herman, en niet te vergeten, PSC-volksvertegenwoordiger José Desmarets, in 1981 nog vice-premier. Om volledig te zijn. Het Belgische IEPS is in feite de zusterorganisatie van het reeds in 1982 te Luxemburg gestichte 'Europaisches Institut für Sicherheitsfragen'. Oprichters waren onder meer minister van Buitenlandse Betrekkingen Leo Tindemans en... Otto van Habsburg³⁸!

Wat moet je daaruit afleiden? Dat de coëxistentie bestaat! Het is duidelijk dat de mensen die het politieke gezicht van België bepalen in een zo cruciale materie als de veiligheid van Europa samenwerken met de kringen rond aartshertog Otto van Habsburg. Die samenwerking zet zich natuurlijk door in de Belgische binnenlandse politiek. Wellicht zijn in dit verband de woorden van Bernard de Clooset, die in 1981 de overstap maakte van de CEPIC naar de PRL, illustratief: 'wij moeten infiltreren in de grote traditionele partijen om beter de socialistische machtsposities te kunnen bestrijden'...³⁹. Die kruistocht is de kern van de coëxistentie.

Dé bezieler én voorzitter van het Belgische IEPS is echter PRL-senator en ex-generaal Robert Close. Die stond tot voor kort aan het hoofd van de World Anti-Communist League (WACL). In 1986 werd hij er afgelost door een ander IEPS-lid, PSC-bons José Desmarets.

Die internationale anti-communistische organisatie, opgericht in 1966 en initieel financieel gesteund door de regeringen van Zuid-Korea en Taiwan, stelt zich tot doel het communisme wereldwijd te bestrijden. In de praktijk komt het er op neer steun te verlenen aan om het even wie die het aan de stok heeft met bevrijdingsbewegingen in de Derde Wereld of met linkse regimes⁴⁰. De WACL opende haar deuren voor dictators als Somoza, Stroessner, voor neo-fascistische en neo-nazistische groeperingen, zelfs voor oud-nazi's, en voor rond-uit terroristische groepen als de Argentijnse doodseskaders van Lopez Rega⁴¹.

De WACL is een duistere, internationale macht. Vele anti-communistische groeperingen zijn er lid van, zoals bijvoorbeeld de Anti Bolchevik Bloc of Nations, bestaande uit vluchtelingen uit de Oostblok-landen. Uiteraard krioelt het er ook van inlichtingsagenten. Sinds 1981 liet de WACL de nazi-groet diplomatisch achterwege. Zo konden de relaties met de Reagan-administratie steviger worden gelegd. Toen nam een wel zeer bijzonder man de Amerikaanse vleugel van de WACL in handen⁴²: John K. Singlaub, een geboren strijder. Singlaubs carrière gaat van start met de 'operatie Jedburgh'. Tesamen met een vijftigtal mannen, onder wie de latere CIA-directeur William Colby en de latere raadgever van Margaret Thatcher, Tommy Mac Pherson, werd hij in het door Hitler bezette Frankrijk gedropt om er contacten te leggen met de weerstand. Daarna treedt hij in dienst van de OSS, de voorloper van de CIA, vecht in Korea en Vietnam, en trekt zich uiteindelijk in 1977 terug in de bergen van Colorado. Generaal Singlaub laat het daarbij niet zitten. Hij stampet een huurlingen-magazine uit de grond, de 'Soldier of Fortune'. Zo ronselt hij, gesteund door de CIA, 'vrijheidsstrijders' voor onder meer de Contra's die de Sandinisten in Nicaragua bevechten. In 1981 kwam hij dan aan het hoofd van de Amerikaanse vleugel van de WACL te staan. Ondervoorzitter werd luitenant-generaal Daniel O'Graham van het IEPS.

De Belgische vleugel van de WACL werd in 1967 opgebouwd op initiatief van niemand minder dan 'Rouvre'-ridder Paul Vankerhoven. Ze noemt zichzelf 'Ligue International de la Liberté'. De tactiek van de 'Mouvances'! Binnen de salons van de Cercle des Nations kreeg de 'Ligue' haar werkelijke gestalte. Vankerhoven werd lange tijd bijgestaan door baron Adelin van Ypersele de Strihou, lid van de Cercle, ridder in de Soevereine en Militaire Orde van Malta (SMOM), lid van Otto's Europese organisaties, en destijds nog persoonlijk raadgever van prins Albert... Paul Vankerhoven, tussen 1982 en 1984 nog Europarlementariër voor de PSC, gaf op 29 septem-

ber 1980 in het franstalige weekblad 'Pourquoi Pas?' toe dat de WACL geïnfilteerd was door neo-nazi-groepen.

Maar dé motor achter de WACL is ongetwijfeld de 'Vereniging voor het Wereldchristendom' van Sun Myung Moon, ook bekend als de Moon-sekte. De Moon-sekte staat voor een heuse multinational met een enorme financiële slagkracht. De jaarlijkse winst van het Moon-concern, met belangen in zowat alle economische sectoren, wordt geschat op minstens 700 miljoen dollar, of 42 miljard Belgische franken⁴³. De religie van vader Moon is een 'mengelmoes van anti-communisme en hoop op eeuwige vrede via de eenwording van de wereld.' Ze steunt op de totale devotie en onderwerping aan de leider, Sun Myung Moon⁴⁴. Ze roept op tot de ware kruistocht tegen Moskou, ondubbelzinnig omschreven als de satan. Ze ijvert voor een theocratische wereldregering. Moons invloed is, vooral in de Verenigde Staten, enorm, en reikt tot in de kernen van de Reagan-administratie. Knack schreef in 1985 dat Moons kerk 'een gevaarlijke octopus' is. "Geld, macht en devotie verward tot een politiek doel."⁴⁵

Het spreekt vanzelf dat de Moon-sekte stevig verankerd zit in de WACL. Close's directe voorganger als voorzitter van de WACL was Osami Kuboki, eveneens leider van de Japanse Moon-afdeling. De WACL en Moon: één strijd! Generaal Close zelf staat bekend als een van de belangrijkste contactmannen van de Moon-sekte in België. Hij werd opgemerkt tijdens bijeenkomsten georganiseerd door de sekte⁴⁶. Via mannen als Close wil de Moon-sekte ook Europa veroveren. Welke rol speelt een van de huidige topmannen van de PRL dan? Kan de PRL dat dulden? Blijkbaar wel. En er bestaan, hoe onwaarschijnlijk dat ook moge klinken, zeer duistere relaties tussen de Moon-sekte en aartshertog Otto van Habsburg. Van Habsburg weigerde in 1984 het bekende anti-sekten rapport te stemmen in het Europees parlement omdat ook de kerk van Moon erin werd veroordeeld. Moons sekte kwam in dat rapport terecht als gevolg van de vele getuigenissen van ex-leden en ouders van leden over de indoctrinatie methodes gehanteerd door de sekte. Waarom verdedigt de rooms-katholieke Van Habsburg die religieuze multinational? Tenslotte werd Moons kerk reeds in 1977 door de Amerikaanse Raad van Kerken veroordeeld op grond van haar leer, die zogenaamd christelijk is, maar 'onverenigbaar met de christelijke godsdienst en leerstellingen.'⁴⁷

Besluit. Het doel heiligt de middelen. De coëxistentie dringt zich dus op. De kruistochten van zowel Moon als Van Habsburg richten zich naar dezelfde gemeenschappelijke vijand: het communisme. Dat laat de aartshertog trouwens zelf uitschijnen in een interview in 'Une Famille', het Franse tijdschrift van... de Moon-sekte. Op de vraag of het christendom de basis moet leggen voor een 'vrij Europa', ant-

woordt de aartshertog onomwonden: 'Ik zal niet uitsluitend over het Christendom praten, maar over godsdienst in het algemeen. Europa is gevormd door en doordrongen van het Christendom. Ik denk dat de tijd is aangebroken dat alle religieuze krachten zich moeten verenigen om te vechten tegen de afbraakpolitiek van het materialisme. De tijd van de godsdienstoorlogen tussen de gemeenschappen met verschillende strekking is voorbij. Vandaag hebben wij grote behoefte aan de eensgezindheid van allen die in God, het bovennatuurlijke en de onsterfelijkheid van de ziel geloven. Wij hebben de samenwerking nodig van alle religieuze krachten om het materialisme het hoofd te kunnen bieden. Er zou meer solidariteit moeten zijn op dit gebied. Een verbond van alle gelovigen kan een einde brengen aan het materialisme.' Co-existentïes...

En de ridders, zij...

(lees brief volgend blad)

Op 12 december 1978 werd dokter Philippe Schepens in opvolging van Richard Van Wyck ingehaald als nieuwe grootmeester van de 'Ordre du Rouvre'. Schepens is ook secretaris van de 'World federation of Doctors who respect Human Life', de internationale doktersassociatie achter de in vele westerse landen opererende Pro Vita of Pro Life bewegingen. Die zijn in de jaren tachtig uitgegroeid tot zeer invloedrijke anti-abortus lobby's. Tijdens de congressen van de internationale doktersassociatie treedt ook aartshertog Otto van Habsburg regelmatig op als verdediger van het ongebooren leven. Dat de anti-abortusbeweging wel degelijk past in de strijd voor een katholiek rechts Europa blijkt uit volgend citaat uit 'Vox Vitae', het blad van Pro Vita: 'Abortus (net als euthanasie, sterilisering, contraceptie) is een middel om de levenskracht van het Westen te ondermijnen ten voordele van het communisme, het liberalisme en de vrijmetselarij.'⁴⁸

Sint-Benedictus

Een katholiek rechts Europa... de grote droom. Weerwraak. Otto's vader werd immers uit zijn keizerlijk ambt ontzet. Maar de weg naar de macht is lang en hard. Je ontmoet er internationale organisaties als de Moon-sekte, als het Opus Dei. Je moet compromissen sluiten om je voordeel te halen. Dat doen ook je tijdelijke medestanders.

De aartshertog heeft een kluwen van Europese verenigingen tot zijn beschikking. Die verenigingen tellen vele sub-organisaties. De taktiek van de 'Mouvances'. Tegelijkertijd efficiënt en onoverzicht-

ORDRE DES CHEVALIERS DU ROUVRE

LE CÉRÉMONIAIRE

Le 13 décembre 1978.

Monseigneur,

Notre Grand Maître ayant décidé pour des raisons qui lui sont personnelles, de renoncer à sa charge, un chapitre d'élection s'est réuni hier au soir, selon les termes de nos constitutions.

Au cours de ce chapitre a été élu comme nouveau Grand Maître, notre frère Philippe Schepens, chevalier de l'Ordre.

Ses obligations professionnelles (il est médecin) le sollicitant beaucoup pour le moment, il m'a demandé de vous prévenir au plus tôt de son élection et en même temps de vous renouveler l'expression de ses sentiments de filiale déférence.

Au cas où vous désireriez vous mettre directement en rapport avec lui, son adresse privée est "Ouardye", 10, Cervanteslaan, 8420 De Haan.

J'espère avoir le plaisir de vous revoir bientôt et profite de l'occasion qui m'est donnée pour vous présenter, au nom de tous mes frères et au mien, nos vœux les plus sincères et les plus vifs de joyeux Noël et de bonne et sainte année 1979. *Je vous prie de lui transmettre l'expression de mes sentiments respectueux et filiaux.*

Robert A. Remy,
Cérémoniaire.

A
Monseigneur F. Cammert,
Prélat de Sa Sainteté.

*P. Brumant,
Assume leuwa 139
1050 Br*

lijk, ondoorgrondelijk. Het spel der groten. Wie enigszins een zicht wil krijgen op het minutieuze werk van de aartshertog en zijn medestanders, moet nogal wat doorbijten. De tactiek van de 'Mouvances' is enorm ingewikkeld om volgen. Maar het loont de moeite. Voor mij ligt het programma van het 'Vde Congres; 5, 6 en 7 oktober 1973' van de 'Associatio Benedictus Patronus Europae'. Dat is een vrij onbekende organisatie. Dat Vde congres vond plaats te Madrid onder het voorzitterschap van de priester van Spanje, kardinaal Marcelo Gonzalez Martin. Sprekers waren, naast enkele andere geestelijken,

Marcel Clement, lid van de 'Cercle Violet', Paul Vankerkhoven, en 'S.A.I. et R. l'Archiduc Otto de Habsbourg'. Helemaal in de lijn van Otto's ideeëngoed stelde Vankerkhoven toen: 'Op het kruispunt van wegen waar wij ons nu bevinden, is de tijd aangebroken dat wij op de grote vragen van vandaag het licht werpen van ons geloof in Jezus-Christus, waarlijk God en waarlijk Mens. De tijd is aangebroken van bidden en handelen in de christelijke hoop, in de serene zekerheid dat de harmonie tussen de menselijke gemeenschappen niet zal worden hersteld zolang de zonen van de aarde de eerbetuigingen weigeren die de vrije mensen knielend brengen: de hulde van de mens aan GOD.' In het jaar 1973 was de wereld nog jong. Toen kon je nog oproepen tot de kruistocht!

Carmina Burana

Ridders... Tot waar leidt dit onderzoek? Ik ben moe, uitgeput. Het schemert voor mijn ogen. Machiavelli, Cervantès... de combinatie voor verdoken macht. En als je daaraan raakt... Waarom doe ik dit? Ik zal tenslotte toch mijn vingers verbranden. Gisteren nog meldde men mij dat ik in de gaten wordt gehouden door de staatsveiligheid. Ach, wie niet? Waarom doe ik dit? Ik zie uiteindelijk maar één antwoord. Voor mezelf. In alle eerlijkheid. Ik wil, over pakweg tien of vijftien jaar, mijn kinderen nog recht in de ogen durven kijken. Daarom doe ik het. Een illusie? Een levensdrang? Ik heb rust nodig. Muziek. De 'Carmina Burana'! De contradicties. Cynisme. Hét ingrediënt voor het behoud van gezond verstand. Mijn besluit staat vast. Morgen begin ik met de Teutonen.

10. De Teutonen

Pruisen

De geschiedenis van de Teutoonse ridderorde kan je in acht woorden samenvatten: 'bloed, moord en brand, tot glorie van God'! De Teutoonse ridderorde, die net als de Tempelorde en de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem ontstond tijdens de kruistochten, was eertijds inderdaad een niets ontziende, wreedaardige militaire organisatie. De overwegend van Duitse adel afkomstige witte ridders met het zwarte kruis beschikten, erkend en gesteund door de pausen, over een 'goddelijke' volmacht om alles wat hun in de weg stond te vernietigen. Na het debacle van Jeruzalem voerde vooral 'hochmeister' Herman von Salza (1210-1239) de Teutoonse Orde tot een werkelijk belangrijke militaire macht in Oost-Europa. Hij predikte de kruistocht tegen de heidense Pruisen en Litouwers. Nog voor 1300 was geheel Pruisen veroverd en de Orde kreeg het karakter van een ridderstaat met wereldlijke macht. In Pruisen zelf oefende zij de volledige soevereiniteit uit. De Orde had 'balijen' in vele Europese landen.

In 1410 leed de Teutoonse Orde bij Tannenberg echter een verpletterende nederlaag tegen een leger van Polen, Tataren en Litouwers. Enige tijd later werd zelfs het Teutoonse slot Marienberg, de hoofdzetel van de Orde, aan de Polen overgegeven en in 1466 moest de 'hochmeister' de Poolse koning als leenheer erkennen. Het Teutoonse rijk was in verval! Dat zette zich verder toen in 1525 hochmeister Albrecht von Brandenburg zich tot de Lutherse leer bekeerde en door

de Poolse koning als erfelijk hertog van Pruisen werd benoemd. Hierdoor werd de Orde in Pruisen opgeheven. In haar rangen won de Reformatie viug veld en slechts een klein gedeelte van de ridders bleef trouw aan Rome. De rooms-katholieken zochten een nieuw onderkomen en kwamen tenslotte terecht bij de keizerlijke familie van Oostenrijk, de Habsburgers.

Tot 1923 kreeg een aartshertog dan ook de titel van 'hochmeister'. Toen aartshertog Eugène van Oostenrijk in dat jaar stierf, werd besloten de Orde een religieuzer karakter te geven. Daardoor kwam sindsdien steeds een 'abbé mitré' aan het hoofd van de Orde te staan. Momenteel is dat Ildefons Pauler, die vanuit de hoofdresidentie van de Orde in Wenen de 'provinciën' in Italië, West-Duitsland en Oostenrijk bestuurt. De huidige Orde omvat een honderdtal religieuzen en een vijfhonderdtal religieus. Sinds de jaren zestig worden echter opnieuw meer en meer leken toegelaten tot de Orde. Ze krijgen de titel 'Familiares' en worden plechtig geridderd door de 'hochmeister'.

Hilfen und Heilen

Deze trein voert me recht naar de twintigste-eeuwse Teutonen. Erkend door het Vaticaan hebben ze in Limburg, waar destijds de commanderij Alden-Biesen was gevestigd, in het begin van de jaren tachtig de 'Ordini Teutonici Sanctae Mariae in Jerusalem' nieuw leven ingeblazen. Architecten, hoofdamttenaren, directeurs, rechters, hogeleraars, bedrijfsleiders. Een elite van nieuwe Teutonen². De witte ridders met het zwarte kruis herleven, ook in België. 'Hochmeister' Ildefons Pauler ziet zijn troepen almaar groeien.

Buiten, op het stationsplein te Hasselt ontmoet ik de commandeur van Alden-Biesen. Niets doet vermoeden dat onder het kraaknette maatpak een ridder schuilgaat van de eens zo oppermachtige Teutoonse Orde. De commandeur weegt zijn woorden, praat afstandelijk. 'We houden er niet zo van "ridder" te worden genoemd, we leven in een moderne tijd en we moeten ons op de actualiteit concentreren en niet de middeleeuwen overdoen.' Een realistisch man.

Het café op het stationsplein is verlaten. De bazin schrobt de laatste resten van de vorige nacht haastig bij elkaar. Ze brengt twee koffies. 'Het basisprincipe van de Orde zit uiteraard in de rooms-katholieke overtuiging en het devies "hilfen und heilen"', zegt de commandeur ernstig, 'dat doen we echter niet op financiële wijze zoals onze Duitse confratours. Die zijn zeer rijk en schenken soms miljoenen aan de Orde. In Duitsland zijn verscheidene belangrijke politici ridder in de Orde. Neen, bij ons is de inzet belangrijk. In overleg met de bisschop van Limburg richten we ons op ziekenhuizen en vrije scholen. Onze taak

bestaat erin vrijkomende beheersmandaten in katholieke instellingen over te nemen om de katholieke tradities te blijven garanderen in de toekomst. Door het nijpend tekort aan geestelijken en de hogere vereisten wat management betreft komen beheersmandaten steeds meer in handen van leken terecht. Wij moeten er voor zorgen dat vrije scholen of ziekenhuizen goed beheerd worden, vanuit een katholieke visie. Dàt is onze taak.'

Dàt is dus de kernwerking van de Vlaamse Teutonen. De commandeur zet zich schrap: 'je moet daar niets méér achter zien.' Enigszins bedrukt gaat hij verder: 'de naam Teutoonse Orde of Duitse Orde is, gezien de gebeurtenissen van de laatste decennia, inderdaad wat ongelukkig. We worden soms verweten zwarten te zijn. Maar de Orde heeft absoluut niets te maken met het nazisme. De naam is puur historisch.'

Interludium

De geschiedenis van de eens zo machtige en meedogenloze Duitse ridders van de Teutoonse Orde, de mysterieuze legende van de graal... het waren belangrijke elementen in de waanzinnige nazi-ideologie. Beide convergeerden tot een waanrealiteit in de hoofden van de SS-dirigenten. Himmlers 'zwarte ridders' stelden de Teutonen tot hun voorbeeld. Ook zij kenden de 'Drang nach Osten'. Ook zij bouwden versterkte burchten, door de Duitsers 'Ordensburgen SS' geheten. Ook zij hielden zich aan een steriele hiërarchische structuur. Ook zij ijverden voor een groots imperium, gebaseerd op orde en discipline, gedirigeerd door een elite. Nazi-Duitsland nam het Teutoonse zwarte kruis over, maakte de Teutoonse adelaar tot zijn symbool, en noemde een divisie van de Waffen-SS 'Herman von Salza', naar de belangrijke 'hochmeister' van de Teutoonse Orde. Bovendien verwijst de benaming 'Teutonen' naar een oud Germaans volk dat in 102 v.C. bij het huidige Aix-en-Provence door de Romeinen werd vernietigd. Die ontologie paste uiteraard in de ideologie der nazisten, die in het oude heidense Germaanse volk de nakomelingen van de Hyperboreërs, de 'Intelligenties van Buitenaf' meenden te ontwaren.

Het is voor die benadering dat de huidige commandeur van Alden-Biesen me waarschuwt. 'De nazi-visie betreffende de Teutoonse Orde heeft geen enkel historisch fundament', zei hij, 'onze Orde heeft geen uitstaans met de verfoeilijke nazi-ideologie. Trouwens, Hitler heeft de Orde zelfs opgeheven in Oostenrijk.' Dat klopt inderdaad. Hitler aanzag de rooms-katholieke Teutonen als een bedreiging. Maar momenteel ontstaan er groepen die, conform aan de nazi-ideologie, de vermeende Teutoonse waarden aankleven en opnieuw be-

leven. Die groepen ageren in het geheim. Sommige onder hen hebben mysterieuze banden met het heroplevende Thulé-genootschap. Een van die groepen herbergde in haar rangen een neo-nazistische privé-militie...

Ah Neuerbe

'De plechtigheid vond plaats in de grote feestzaal van een café in Londerzeel. Marcel Barbier was getooid in een witte kapmantel met een Duits kruis op de rug; Marcelle Gobert had eveneens een wit kleed aan; ze stonden samen voor een tafel die vol stond met kandelaars; op de tafel lag een zwaard en een exemplaar van het SS-ordeboek *Ah Neuerbe* (de erfenis van onze vaders).'³ Dat vertelde 'commandeur' Karl De Lombaerde. Hij dirigeert een Belgische vleugel van een mysterieuze internationale Teutoonse ridderorde die echter geen uitstaans heeft met de door het Vaticaan erkende Orde van 'hochmeister' Ildefons Pauler. Karl De Lombaerde, een man met een uitgesproken Nazi-verleden, zegende die dag, omgeven door SS-vlaggen en zwarte kruisen, het huwelijk in van Marcel Barbier en Marcelle Gobert. Net als de SS-ers vroeger in hun Ordenburgen, organiseren neo-nazi's heden ten dage dergelijke rituele huwelijken en doopsels van hun kinderen. Toen Marcel Barbier in de Orde werd opgenomen, nam hij als riddernaam 'Herman von Salza', naar de vierde 'hochmeister' van de historische Orde. Zijn vriend Michel Libert liet er zich majestueus baron Michaël von Graffenberg noemen.

Een tijdje na die plechtigheid schrijft België op: 'Een bekend militant uit het extreem-rechtse milieu in Brussel wordt gearresteerd na een banale straatruzie (17 augustus 1983), waarbij hij een schot loste met zijn vuurwapen, weliswaar zonder iemand te raken. In zijn woning – en in die van één van zijn vrienden – ontdekte de politie nadien niet enkel gestolen telexberichten, afkomstig van de generale staf van het leger, maar ook een fichier, plannen voor het plegen van aanslagen, gecodeerde boodschappen en dienstorders.'⁴ Even later raakt bekend dat zowel de gearresteerde extreem-rechtse militant Marcel Barbier als zijn vriend Michel Libert tot de leiding behoren van een tot dan toe bij het publiek totaal onbekende neo-nazistische, op militaire leest geschoeide organisatie: Westland New Post (WNP). Tot de top van WNP behoren ook Karl De Lombaerde en de mysterieuze Paul Latinus. De Teutoonse ridderorde vormde aldus de mystieke omkadering voor de militie, naar het voorbeeld van de S.S.. De verontwaardiging bij de niets vermoedende burger wordt nog groter naarmate meer en meer gegevens over Westland New Post in de pers worden gepubliceerd. Zo blijkt dat rijkswachters, militairen en zelfs

een agent van de Belgische staatsveiligheid tot de kaders van de militie behoren. Als Marcel Barbier, tesamen met een ander WNP-lid, in verband wordt gebracht met een rituele moord op een koppel in Anderlecht (dat door de WNP-ers geruime tijd werd geschaduwd) is het hek helemaal van de dam⁵. Als klap op de vuurpijl wordt de vermoedelijke leider van de WNP, Paul Latinus, op 24 april 1984 dood aange troffen, opgehangen aan telefoondraden! Zelfmoord, luidde het. Een afrekening, stelden sommigen: Latinus had zijn mond voorbijgepraat en al te veel inlichtingen over de organisatie en haar leden publiek gemaakt.

Opheldering is er nooit gekomen. Noch over de dood van Latinus, noch over de organisatie zelf. De tegenstrijdigheden stapelden zich almaar op. Wat had WNP werkelijk op het oog? De leiders vertelden dat de derde wereldoorlog in feite reeds was begonnen en dat hun strijd in dat kader moest begrepen worden. De leiders onthulden dat hun strijd zich in eerste instantie richtte tegen de 'popovs', de KGB-infiltranten in de Belgische Staatsveiligheid en de NATO. Door het stelen van vertrouwelijke documenten zou het duidelijk worden dat de Staatsveiligheid in feite een gruyèrekaas is. Hun acties moesten leiden tot een grondige zuivering van die diensten.

Wel is geweten dat Westland New Post omstreeks 1980 van de grond kwam en werd opgericht door harden uit het 'Front de la Jeunesse', aangesloten bij de Europese jeugdafdeling van de World Anti-Communist League (WACL)⁶. In 1981 werd het 'Front', dat over een eigen para-militair kader beschikte en onder meer 'werkte' voor organisaties als Pro Vita, veroordeeld wegens inbreuk op de wetten op de privé-milities. Zowel Marcel Barbier, Michel Libert, als Paul Latinus, de oprichters van WNP, waren lid van deze privé-militie. In een vertrouwelijke nota van de Belgische Staatsveiligheid, gepubliceerd in de krant 'De Morgen' op 19 mei 1981, staat onder meer: 'Er werd vastgesteld dat bepaalde leden van het bestuur van het CEPIC in het verleden hun medewerking hebben verleend aan de uitgave en de redactie van NEM, deel uitmaakten van de NEM-clubs (het Front de la Jeunesse ontstond eind 1974 uit deze NEM-clubs als jongerenafdeling; de NEM-clubs werden opgericht rond het extreem-rechtse blad 'Nouvel Europe Magazine', nota v/d auteur) of van het F.J. (Front de la Jeunesse) en betrekkingen onderhielden met bestuursleden of aanhangers van beide laatstgenoemde groeperingen. Het betreft onder meer: Jean Breydel, secretaris-generaal van het CEPIC, Benoit de Bonvoisin, penningmeester van het CEPIC,... Paul Vankerkhoven,... en Bernard Mercier.' Bovenstaande topkaders van de vroegere CEPIC werden dus rechtstreeks in verband gebracht met extreem-rechts. Baron Benoit de Bonvoisin werd bovendien door de in 1980

gevormde senaatscommissie Wijninckx – voor wie de nota was bestemd en die een officieel onderzoek instelde naar de toepassing van de wetgeving inzake privé-milities – ondubbelzinnig bestempeld als dé financier van extreem-rechts en meer specifiek van het 'Front de la Jeunesse'. De baron, ook actief in de Europese organisaties van aartshertog Otto van Habsburg, ontkende en diende zelfs klacht in tegen de administrateur-generaal van de Staatsveiligheid. Die instelling is volledig geïnfiltriseerd door KGB-agenten, beweerde de baron. Een bekend thema. De derde wereldoorlog is aan de gang, dat zal ook de aartshertog beamen. Misschien heeft hij wel gelijk. Waarom anders lopen er zeer merkwaardige relaties van gerespecteerde organisaties als de CEPIC of Otto's Europese verenigingen naar extreem-rechtse, op militaire leest geschoeide, ronduit misdadige kernen? Nog vreemder is dat achter die organisaties stevast geheimzinnige ridderordes opduiken die blijkbaar het mystiek-religieus bovenkader vormen en van waaruit de ideologieën worden doorgegeven. Schermen achter schermen...

Er is nog meer. Er bestaat een, zo mogelijk, nog geheimzinniger ridderorde die bovenstaande relatiepatronen nogmaals bevestigt. Ze vormt een nieuwe, onbekende schakel in het vrijwel onontwarbaar kluwen. Toen ik aan de hand van quasi-geheim materiaal de 'Ordre du Rouvre' heb belicht, schreef ik dat die Orde indertijd een 'ridderpact' afsloot met twee andere ridderorden. Een heet de 'Militia Sanctae Mariae'. De andere noemt zich 'Milice de Jésus-Christ'...

Ketters

In de in 1981 uitgelekte nota van de Staatsveiligheid staat, naast ons reeds bekende oud-CEPIC-figuren, een totnogtoe onbesproken naam vermeld: Bernard Mercier. Die was lid van het directiecomité van de CEPIC en tussen 1972 en 1976 secretaris van de nationale voorzitter van de CEPIC, André Saint-Remy. In 1982 stapte Mercier,

net als zovele anderen, over naar de PRL van Jean Gol en Louis Michel. Mercier is een goede kennis van Paul Vankerhoven. Hij is immers ook lid van de Ligue Internationale de la Liberté, de Belgische vleugel van de World Anti-Communist League. Bovendien zetelt hij tesamen met onder meer Jacques Jonet, privé-secretaris van Otto van Habsburg, in de zeer duistere 'Société Internationale de Wilton Park', waar ook ene Jean Violet (van de 'Cercle Violet') opduikt. Er zijn trouwens nog wel meer banden tussen Mercier en de ridders van de 'Ordre du Rouvre'⁷.

In de bewuste nota van de Staatsveiligheid wordt Bernard Mercier ook genoemd als 'één van de organisatoren van de overbrenging vanuit Antwerpen naar de zetel van de CEPIC in Brussel van een op de vlucht zijnde neo-nazistische terrorist. Deze moest door Mercier naar een aan de Bonvoisin toebehorend eigendom in de Ardennen overgebracht worden. De Duitser werd door de Staatsveiligheid onderschept tijdens de rit van Antwerpen naar Brussel.' Mercier ontkende. 'De Morgen' schreef dat het om de voortvluchtige neo-nazi-terrorist Eckerhard Weil ging en dat er 'bij het gerecht een dossier moet bestaan.'⁸

In zijn boek 'Operatie Staatsveiligheid – de Staatsveiligheid en de WNP' laat journalist René Haquin WNP-kaderlid Michel Libert aan het woord. Libert vertelt dat 'Paul Latinus wel degelijk de leider van Westland New Post was, maar boven hem zich anderen bevonden die contact hadden met het buitenland.' Onder meer Bernard Mercier wordt vernoemd⁹. Haquin besluit later dat Bernard Mercier telkens weer opduikt in alle grote schandalen van extreem-rechts en vooral in het WNP-dossier¹⁰. De journalist publiceert ook de resultaten van een intern rapport van de Belgische Staatsveiligheid uit mei 1983. 'Volgens dit rapport', zo schrijft Haquin, 'is Mercier de "Landers vertreken Inspektor" van WNP voor rekening van een kanselier van de Teutoonse ridderorde die in Keulen gevestigd is.'¹¹. Het betreft de Orde die in België gedirigeerd werd of wordt door Karl De Lombaerde... Vreemd... De rol van Mercier in al die affaires blijft zeer onduidelijk. Misschien kan het volgende een en ander verklaren. Mercier is vooral 'Chevalier de Dévotion' in de 'Ordre de la Milice de Jésus-Christ', die destijds een samenwerkingsakkoord tekende met de 'Ordre du Rouvre' en de 'Militia Sanctae Mariae'. Dit akkoord hield in dat rechtse krachten mekaar vonden in hun strijd voor de restauratie van de christelijke waarden in de samenleving.

'Het heil der zielen verzorgen door prediking'. Dàt had de Spaanse priester Dominicus (1170-1221) voor ogen. Al vlug verwierf Dominicus aanhang. Religieuzen, leken en priesters traden toe tot de 'Ordo fratrum praedicatorum', de 'Orde van de predikbroeders', of nog, de

dominikanen. In 1203 kwam Dominicus in Zuid-Frankrijk in contact met de Albigenzen, een volk van ketters, die oordeelden dat de wereld niet door God maar door satan is geordend. Daaruit volgt de slechtheid van het menselijk lichaam. De ziel daarentegen kon door een streng ascetische levenswijze naar haar goddelijke oorsprong worden teruggevoerd, een thema dat later opgeld maakt in de occulte kringen van de Martinisten. Dominicus' overtuigingskracht bleek echter niet de beoogde vruchten af te werpen en in 1209 riep paus Innocentius III (1198-1216) de christenheid op tot een kruistocht tegen de Albigenzen. Onder het leiderschap van Simon de Montfort vormde zich een 'milice sacrée', een 'heilige militie', die de rangen van de ketters gevoelig uitdunde. Een tijdelijke overwinning. Paus Gregorius IX (1227-1241) zag het met lede ogen aan. De bisschoppen, bevoegd voor het vervolgen van ketters, werden steeds toegeeflijker. Daar moest wat aan gebeuren. Daarom benoemde hij pauselijke inquisitoren, vooral dominikanen. Hij maakte ze onafhankelijk van de bisschoppen en veranderde rond 1230 de inquisitie tot een pauselijke instelling, waarvan het bestuur in handen van de dominikanen zou komen.

In 1236 is er voor het eerst sprake van ridders van een militie van Jezus Christus, die hun naam afleidde van de 'Milice Sacrée', het leger waarmee Simon de Montfort destijds ten strijd trok tegen de Albigenzen. Was die kruistocht immers niet een uitvloeisel van de –mislukte– prediking van Dominicus? De ridders van de militie van Jezus Christus vormden als het ware de seculiere arm van de Orde der predikbroeders en hadden als voornaamste taak de verordeningen van de inquisitie uit te voeren en de ketters op te sporen.

Toen de wrede rol van de inquisitoren als gevolg van de maatschappelijke veranderingen in de 19de eeuw bijna volledig was uitgespeeld, leek de militie van Jezus Christus een overbodige instelling te zijn geworden. In 1871 werd echter beslist de militie te reactiveren en nieuwe statuten te geven. Vincent Jandel, hoofd van de dominikanen, predikte een 'pacifistische kruistocht'. De opdracht van de militie zou er voortaan in bestaan de christelijke waarden in de samenleving te propageren. Dat zien ook de huidige ridders als hun taak. Daartoe beschikt de militie over afdelingen in België, Nederland, Frankrijk en franstalig Canada. De huidige grootmeester is Emmanuel Houdard de la Motte. Vele priesters en zelfs bisschoppen maken deel uit van de militie, die echter ook adellijke figuren in de rangen telt. Gezien de doelstellingen is het geenszins verwonderlijk dat de militie destijds een akkoord sloot met de 'Ordre du Rouvre' en de 'Militia Sanctae Mariae'. Eén vijand, één strijd! Wat een verleden!

11. Het laatste verhaal

De lang verwachte lente leidt me af. Eindelijk. Het begon er naar uit te zien dat ik tot het eind mijner dagen ridders zou ontmoeten, over ridders zou lezen, over ridders zou schrijven. De laatste tijd schrik ik 's nachts regelmatig wakker in een bizarre droom over mannen met zwaarden. Terwijl de zon het ontluikend groen streelt, bewerkt een boer zijn veld. Een Brabants ros trekt evenwijdige ondiepe greppels waarin zorgvuldig aardappelen worden gepoot. Rust. Een jaarlijks ritueel. Rituelen!

Ik besef het. De puzzel is verre van volledig. Vele vragen blijven onbeantwoord. Ik heb de arena van de hedendaagse ridderwereld betreden. Dat heeft geleid tot onverwachte avontuurlijk-aandoende taferelen. Het was een avontuur waarvan ik de draagwijdte niet kon overzien toen ik eraan begon. Ik ben gestoten op zeer vreemde zaken, op occulte netwerken. Onder de folkloristische kapmantels van sommige ridders bleek heel wat schuil te gaan. De enen spelen het spel waardig en in alle eerlijkheid. Anderen hebben wat anders op het oog. Macht en invloed. Christelijk Europa wordt –ook nu nog– verdedigd met het zwaard. De ambities van een aartshertog... Ik heb geraakt aan onzichtbare krachten. Ik heb de tactiek van de 'Mouvances' ontdekt. De lezer kan oordelen. Ik heb gevaarlijke spelletjes gespeeld. De waarschuwingen vanuit hogere kringen liegen er niet om. Ook daar zoeken sommigen in de richting die ik heb gekozen.

Achter mij bries een jonge os. Ook dat is lente. Ik wil nog één verhaal schrijven. Het begon in een Aalsters klooster in de zomer van 1978.

12. Ridders en oplichters

De gelofte

In het klooster hangt een welkome koelte. Buiten is het bloedheet. Een heer stapt wat vertwijfeld maar zichtbaar ontroerd naar voren. Hij knielt. 'In nomine patris et filii et spiritus sancti amen'. De gezette zestiger, gekleed in een zwarte mantel met een groot wit Maltees kruis, spreekt plechtig deze heilige woorden uit. Voor hem bevindt zich de knielende man. Don Kelinu Vella-Haber wacht af. De Groot-Prior kijkt streng, het zwaard losjes in de hand.

Het talrijk opgekomen publiek kijkt nauwlettend toe. Er heerst een plechtige, bijna verheven stilte. De eminente aanwezigen, onder wie de burgemeester van Aalst en prins Bertrand de Merode, wachten geduldig op de voleindiging van de initiatieritus. Ze zijn uit alle hoeken van Europa gekomen: Denen, Zweden, Fransen, Duitsers, Nederlanders, Engelsen. Het ridderschap wenkt.

De geknielde man heft het hoofd en kijkt don Kelinu Vella-Haber aan. Hij kan zijn tranen amper bedwingen. De man schudt het hoofd en rimpelt zijn voorhoofd. Hij heeft zichzelf weer onder controle. Vervolgens neemt hij een document ter hand en leest met trillende maar luide stem, af en toe haperend: 'Op het ware Christelijk geloof, moge God er Getuige van zijn dat ik zweer ten dienste te staan van Christus en de armen, de belangrijkste hoedanigheid van een trouw ridder. Als lid van deze godsdienstige organisatie beloof ik, trouw te blijven aan de idalen van de Souvereine Orde van St. Jan van Jeruzalem; al mijn krachten in te zetten om bij te dragen tot haar uitstraling, en tot de bescherming en steun die zij biedt, te strijden tegen alles wat

afbreuk doet aan haar bestaan, dit zonder de wetten van mijn land te overtreden, nooit handelingen te stellen die in strijd zijn met haar waardigheid, maar me altijd te gedragen als een trouwe ridder van Christus, dus als een overtuigde christene en een man van eer. In het geloof dat Christus me op bijzondere wijze zijn genade zal openbaren, bevestig ik in alle nederigheid, liefde en respect solidair met elke en godsvruchtige Christene van welke kerk ook, om mee te werken door bij te dragen tot het bevorderen van een duurzame Eenheid onder de Christenen, en om mee te werken aan de eenheid van St. Jan door gebed en daad aan de redding van de Christen Wereld. Ik zal mijn ridderschap de luister schenken en de ware naastenliefde, moeder en echte grondslag van alle deugden. Op mijn lichaam zal ik het vermaarde Christus Maltese Kruis met de acht punten dragen, zodat ik bestendig word herinnerd aan mijn godsdienstige eed die er me toe verbindt in mijn hart het Kruis van Jezus Christus te dragen, het Kruis dat verheven wordt door de deugden waarvan het een teken is, zo helpe mij God.'

Don Kelinu Vella-Haber komt een stap naar voren en tikt zachtjes met het zwaard op beide schouders van de knielende man. 'In nomine patris et filii et spiritus sancti amen', mompelt hij vluchtig. De nieuwgeboren ridder staat recht en omhelst de grootmeester. Dan gaat hij kalm en zichtbaar voldaan naar zijn plaats terug. Anderen komen nu aan de beurt. Die middag worden bedrijfsleiders, politici, dokters, ingenieurs, geridderd in de Soevereine Orde van Sint-Jan van Jeruzalem door haar Groot-Prior, Don Kelinu Vella-Haber. De meesten onder hen kunnen hun emoties moeilijk de baas.

Eerder hadden de aanwezigen een oecumenische eredienst bijgewoond. Die werd, wat het rooms-katholieke gedeelte betreft, verzorgd door een aartsbisschop, speciaal voor de gelegenheid overgevlogen uit Rome. Toen de aartsbisschop Vella-Haber in de gaten kreeg, legde hij ongemerkt zijn ring en stola af. Zo kon de aartsbisschop toch niet in naam verantwoordelijk worden gesteld, mocht de hele affaire dubieus zijn. En dat de zaak niet helemaal zuiver was, is nogal duidelijk. Er was niet alleen een echte prins aanwezig. Er waren ook nep-graven en nep-dokters. Figuren die goed gekend zijn in gerechtelijke kringen. Wie is Don Kelinu Vella-Haber?

Prinsen, koningen en keizers

De man die onbewogen de ridderslagen toebrecht in het klooster te Aalst in de zomer van 1978 en aan het hoofd staat van de 'Sovereign Order of St John of Jerusalem, Knights of Malta', verdiende zijn eerste riddersporen in de Sint-Jan-Orde van kolonel Charles L. Thourot-

Pichel, dé bezieler van de Russische branche der Maltezer-ridders. Don Kelinu bevond er zich in hoog gezelschap. Beweerde Thourot-Pichel immers niet de afstammeling te zijn van de 42ste grootmeester van de illustere Orde? Die man, Philippe de Villiers de l'Isle Adam (1521-1534), onderscheidde zich destijds in de strijd tegen de Turken. De heroïek van de voorvaderen... het moet Vella-Haber hebben aangesproken.

Op het einde van de jaren zestig leerde Vella-Haber iemand kennen die zichzelf andermaal een bijzondere afstamming toedichtte. De man beweerde aanspraak te kunnen maken op de troon van Aragon en de Balearen... Voluit stelde dit heerschap zich voor als 'Zijne Koninklijke Hoogheid Don Roberto II Paterno Castello di Carcaci Ayerbe-Aragona, prins van Emmanuel, hoofd van het Koninklijk Huis van Aragon'¹. Titels om mee uit te pakken! Onze Koninklijke Hoogheid stoelde zijn aanspraken op een duister testament van koning Jaime I (1213-1276) die zijn sporen ruimschoots had verdiend in de strijd tegen de muzelmannen en daardoor stevig op de troon zat van het toenmalige vorstendom Aragon in het noordoosten van Spanje. Spijts alle moeite – de Paterno's hadden hele boekbundels bewijsmateriaal over hun afstamming verzameld – kon de Hoogheid de officiële instanties niet overtuigen. Don Roberto's vader werd indertijd meermaals veroordeeld wegens het zich aanmatigen van valse titels en wegens fraude. Hoewel het vorstendom sinds de 15de eeuw niet meer bestaat, nam dat echter niet weg dat Don Roberto zichzelf als troonpretendent van Aragon bleef zien. Maar Don Roberto's aanspraken vielen blijkbaar wel in de smaak van bepaalde kringen. Don Kelinu Vella-Haber voelde zich vereerd toen hij van Don Roberto een ministersfunctie kreeg toebedeeld en chef werd benoemd van het 'Maison Royale Civile d'Aragon'. Wat een eer! Maar zeg nu zelf, wat is een 'koning' zonder ridders of ridderordes? Daarom stichtte Don Roberto zijn ordes, die ofwel nooit hebben bestaan, ofwel reeds lang waren opgedoekt. Een van die uitgestorven ridderordes, waarin Don Roberto uiteraard het grootmeesterschap waarneemt, is de 'Ordine Dinastico Militare del Collare di Sant'Agata dei Paterno'. Die Orde werd rond 1200 opgericht om de strijd aan te binden met de 'barbaarse Islamitische piraten' maar korte tijd later ontbonden. 'Minister' Vella-Haber werd prompt tot afgevaardigde en 'ridder-grootkruis' van de heropgerichte Orde gebombardeerd. De zaken moeten blijkbaar goed gelopen hebben, want op enkele jaren tijd telde de Orde reeds 7.000 ridders, verspreid over de hele westerse wereld. Een vreemd wereldje. En ridderslagen brengen ook geld in het laadje...

Don Kelinu moet door zijn samenwerking met Don Roberto de smaak echt te pakken hebben gekregen. Wat zou er mooier zijn dan

zelf een ridderorde te leiden? Wat kan er roemrijker zijn in deze oppervlakkige, op het materialisme afgestelde wereld, dan het grootprior-schap van een van de grootste ridderordes aller tijden, de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem? Diverse ruzies met kolonel Thourot-Pichel leidden tot het onvermijdelijke. In 1971 stichtte Don Kelinu zijn eigen Orde van Sint-Jan. Hij liet zich meteen pompeus 'baron Don Kelinu Vella-Haber, markies van Alaro, van Acaltan en van Erbeso' noemen. Zijn 'International Grand Priory' werd gevestigd te Gzira op het eiland Malta en als officiële benaming werd gekozen: 'Sovereign Order of Saint-John of Jerusalem, Knights of Malta'. Restte nog een waardig beschermheer te vinden, liefst van koninklijken bloede. Dat zou de zaak geloofwaardiger maken. Veel problemen kon dat trouwens niet opleveren. In het internationale circuit van nep-ridderorden vind je meer dan voldoende nep-prinsen en nep-keizers. De keuze viel uiteindelijk op 'Zijne Doorluchtige Hoogheid Orlando Pietro Salvatore Serra, prins van Kentoïphai'. Die noemde zichzelf chef van het 'Soevereine Huis van Serra'. Serra? Help!

'Zijne Doorluchtige Hoogheid' diende zich ook aan als president-generaal van de 'Académie des Sciences de Rome', een schakeltje in een even internationaal circuit van nep-academieën en nep-universiteiten. De prins verkondigde zonder blikken of blozen dat zijn 'Académie' werd opgericht door niemand minder dan de Romeinse prozaïst, politicus en filosoof Marcus Tullius Cicero in het jaar 64! Vandaar dat je je bij Orlando Serra de decoratie 'Grand Collier de la Croix d'Or Marcus Tullius Cicero avec drapeau italien' kan aanschaffen. Dat kan je wel enkele duizende franken kosten, al naar gelang de grootte en de legering van het kleinood. Bekende personaliteiten, zoals de Zuid-Afrikaanse hartspecialist Christian Barnard, krijgen echter gratis en ongevraagd het ere-diploma en aanverwante decoraties toegestuurd. Hun namen dienen dan als uithangbord om 'gewone stervelingen' te overtuigen van de ernst van de zaak. Volgens sommige bronnen slaagde Serra er zo in om reeds meer dan 5000 onderscheidingen aan de man te brengen². De 'chef van het Huis van Serra' moet wel een hoge dunk van zichzelf hebben. In 1976 stelde hij zich kandidaat voor de nobelprijs voor de vrede, op voorstel, zoals hij zelf beeerde, van de Zweedse regering.

De nieuwbakken markies, Don Kelinu Vella-Haber, verkeerde dus in duister, maar wel commercieel ingesteld gezelschap. Hij tikte zelfs nog een 'tsarevitsj' op de kop. Wat dacht je van volgende titels: 'Zijne Keizerlijke en Koninklijke Hoogheid Groothertog Dimitri van Rusland, Prins van de Troon van de Nationale Kerk van Indië en van de Troon van de Jacobiet-Orthodoxe Kerk van Antiochië, Grootmeester van de Keizerlijke Soevereine Moskovische Orde van Sint-Joris en

Rector-Magnificus van de Keizerlijke Academie van Sint-Cyrillus'³. Blijft u maar zitten!

IJdelheid en mystiek

Een merkwaardig wereldje. Er zijn honderde dergelijke ridderordes en nep-academieën of -universiteiten. Je kan er ridder worden of dokter in een discipline naar keuze. Tegen betaling natuurlijk. Zijn de heren die dergelijke instellingen leiden, bezeten door waanvoorstellingen? Zijn het verfijnde oplichters? Geloven ze werkelijk wat ze beweren? Hoe kunnen die pseudo-keizers en pseudo-koningen volwassen intelligente mensen overtuigen? Toen ik die toch wel pertinente vragen voorlegde aan Ivo Suetens, een man die internationaal erkend wordt als een autoriteit betreffende ridderordes, zei die lakoniek: 'mensen willen gedupeerd worden, ze worden reeds sinds eeuwen gedupeerd, het is een deel van de menselijke natuur geworden.' Suetens toonde me toen zijn uitgebreide verzameling diploma's en decoraties. 'Vrucht van jarenlange correspondentie', zei hij, 'als ik eens goed wil lachen, bekijk ik die prullen eens'. Een troost voor het harde leven? 'Die correspondentie heeft me een paar prachtige diploma's opgeleverd van academies en universiteiten die enkel in de lade van een of ander bureau bestaan.' Hij toverde me een enorm groot en luxueus certificaat van een universiteit in Hong-Kong voor ogen. Voor zijn naam prijkt 'dokter in de geschiedenis'. 'Bij navraag bij de plaatselijke politiediensten in Hong-Kong bleek dat die zozegde universiteit niet eens over een lokaal beschikte. En dokter in de geschiedenis ben ik evenmin!' Suetens' verklaring voor het bestaan en het functioneren van dergelijke zaken? 'IJdelheid, een menselijke karaktertrek door de eeuwen heen.' Het lijkt me allemaal zo hallucinant-absurd. Ik kan het moeilijk vatten.

Een intellectueel, behorende tot de Socialistische Partij, die aanwezig was op de plechtige ceremonie in het klooster te Aalst, verklaarde me het volgende: 'Ik ben geridderd in de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem van groot-prior Vella-Haber, hoewel ik atheïst ben en geen binding voel met een of andere godheid. Maar toch voel ook ik een behoefte aan het beleven van een mystiek. Dat vind ik niet bij mijn vrienden-atheïsten. De vrijmetselaarsloges kunnen me weinig bieden. De mystiek en het ritueel. Daar gaat het me om. Ik vond het bij de ridderorde. Het kan belachelijk lijken en ik moet zeggen, ik durf er met niemand over praten, zelfs niet met mijn beste kennissen. Ik had geen zicht op wat er zich achter de schermen van de Orde afspeelde. Mijn doen en laten bleven geconcentreerd op wat ik voelde tijdens de riddering. Ik was er emotioneel bij betrokken. Misschien

was het daarom dat ik niet verder kon kijken. En ik was niet de enige. Ik heb progressieven zien knielen voor Vella-Haber. Ik voel me nu wel bij de neus genomen. Ik wist helemaal niets af van de Orde en Vella-Haber. Ik dacht echt dat het om de voortzetting van de eens zo grote en spirituele Orde van Sint-Jan ging. Er moeten ook serieuze ordes zijn. Als die mij uitnodigen, zal ik niet aarzelen.' Mystiek is een wazig begrip. Mystiek heeft te maken met gevoelens met betrekking tot het hogere, hoe je dat ook wil definiëren. Mystiek heeft te maken met kennis van jezelf. 'God', zei de man, 'ben ik zelf. Maar wie ben ik?'

Samaritanen

De plechtige ceremonie in het klooster te Aalst in de zomer van 1978 betekende enerzijds de bevestiging van het bestaan van een kern van ridders rond groot-prior Vella-Haber. Anderzijds moest die samenkunst de aanzet vormen voor een goed georganiseerde Belgische afdeling. In de winter van 1977 werd die ceremonie voorbereid. Toen legden een twintigtal 'ridders' een juridisch kader vast voor de Belgische afdeling. Onder vorm van een vereniging zonder winstoogmerk zagen toen de 'Samaritanen van Malta' het levenslicht. Dàt zou de naam worden voor de organisatie van de Belgische 'ridders'. Zoals het 'echte ridders' past – 'conform aan de eeuwenoude traditie van de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem' – wou men, officieel althans, ijveren voor het 'instandhouden van een christelijk, oecumenisch caritatief dienstbetoon aan zieken, behoeftigen en minderbedeelden'⁴. Grootse plannen werden gesmeed. Men zou hulp- of nooddiensten inrichten voor interventie bij ongevallen en catastrofes; tehuizen of verblijven voor gehandicapten en bejaarden oprichten; een ambulancierscorps uit de grond stampen, en nog veel meer. Ook op cultureel vlak wou de Orde haar steentje bijdragen. 'Ze beoogt de verspreiding en bevordering en het stimuleren van het nationaal cultuurbeleid'⁵. Inderdaad, grootse plannen. Helaas, niets daarvan werd ooit gerealiseerd. Maar misschien is het 'ridderschap' – althans in dit geval – slechts een masker, niet enkel voorgehouden voor de buitenwereld, maar ook voor en wie weet vooral voor het eigen geweten? Neem nu de bezieler en voorzitter van de Belgische 'Samaritanen', 'professor, hoogleraar, dokter, ingenieur, graaf' Arthur Bogaerts. De voortvluchtige 'graaf' werd in 1985 opgepakt en door de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld wegens valsheid in geschrifte, oplichting en het zich aanmatigen van adellijke titels.

Een vreemd wereldje. 'Een paar staaltjes', schreef de krant 'Het Laatste Nieuws'. 'In Italië slaagde Arthur er in de titel van "Graaf" te

veroveren en daarmee getooid drong hij internationaal door tot de hoogste kringen. In Engeland bijvoorbeeld woonde hij het bal van de echte koningin bij. In Frankrijk liet hij zich niet alleen doorgaan als edelman, maar ook als Amerikaans professor. In België, en dan vooral te Gent, hield Arthur het bij voorkeur amoreus. In ruil voor zijn graaflijk gezelschap draaiden verscheidene ééndagsliefjes royaal op voor alle kosten, gemaakt tijdens tochten met een niet betaalde Jaguar.⁶

Iemand die de opgang van de Belgische 'Samaritanen' van zeer nabij heeft gevolgd en ook aanwezig was op de plechtige ridderingsceremonie in Aalst vertelt het volgende: 'Arthur Bogaerts is noch graaf, noch dokter of professor. Die titels heeft hij gekregen of gekocht van allerlei pseudo-universiteiten in België en daarbuiten. Maar in bepaalde kringen maken die titels veel indruk! Bogaerts is een sterke persoonlijkheid. Hij is iemand die zichzelf een autoriteit aanmeet en mensen kan overtuigen. Ook mij heeft hij overtuigd. De caritatieve doelstellingen van de Orde spraken mij echt aan. Er is al zoveel leed in de wereld. Als het ridderschap erin bestond de miserie van de mensen te lenigen, wilde ik wat graag ridder worden. Later bleek wel dat al het geld gespendeerd werd aan bijeenkomsten, onderscheidingen, etentjes, enzomeer. Bogaerts vervalste ook handtekeningen voor bijvoorbeeld de publikaties in het Belgisch Staatsblad. Onbegrijpelijk. Want ondanks die louche praktijken, ondanks al die drukdoenerij, was Bogaerts een innemend man, een man met een hart die echt wat over had voor zijn lijdende medemens. Als ik met een probleemgeval te maken had (ik zat toen in het hulpverleningscircuit) waar geld een rol speelde, hoefde ik hem enkel te telefoneren en binnen de mate van het mogelijke steunde hij financieel. Je kon altijd, met goed gevolg, een beroep op hem doen. Hij zou je altijd geholpen hebben. Maar het lijkt wel alsof die 'good-will' gecompenseerd moest. Hij mat zichzelf een meerwaarde toe. Hij voelde blauw bloed in zijn aderen stromen. Hij wàs van adel. Hij wàs een graaf. Iemand die vanop een troon de miserie van de mensen wilde verlichten. Dat vind je ook bij politici: ze leven en rechtvaardigen zichzelf door hun dienstbetoon. Is Bogaerts mentaal ziek? Hij is in elk geval geen gevaarlijke gek. Eerder een logisch produkt van onze samenleving, die balanceert tussen corruptie en afzetterij enerzijds, en filantropie en solidariteit anderzijds. Het lijkt erop dat Bogaerts de verpersoonlijking is van die twee polen. Is dat contradictorisch, schizofreen? Ik weet het niet. Ik kan enkel vaststellen dat onze samenlevingsstructuren er ook nog altijd zijn...

Bogaerts wilde behoren tot de elite. Hij had met zijn charme een echte prins kunnen overtuigen. Het is evident dat die prins, als lid van een van de belangrijkste en meest invloedrijke katholieke adellijke

families in ons land, goed werk zou leveren als uithangbord. Zo slaagde Bogaerts erin mensen met leidende en verantwoordelijke functies in onze samenleving te lijmen. Hij had zijn elite te pakken. Daarmee speelde Bogaerts uiteraard in op een behoefte. Het ridderschap richt zich naar mensen die een verantwoordelijke positie bekleden en daardoor een behoefte voelen om erkend te worden, onderscheiden te worden van de anderen. Mensen van uiteenlopende politieke strekkingen. Links of rechts, rood of blauw: ze zaten broederlijk naast elkaar te wachten op de ridderslag. Je geloofde je ogen niet als je een wenende en diep ontroerde redacteur van een links tijdschrift de ridding zag ondergaan.'

De Belgische afdeling van Vella-Habers Orde van Sint-Jan van Jeruzalem was, alle nobele bedoelingen ten spijt, geen lang leven beschoren. 'Graaf' Arthur Bogaerts kon zijn 'ridders' niet blijven overtuigen. En, zoals dat in ridderlijke kringen wordt gezegd, de Orde 'sluimerde in'. Niet voor lang. Eind november 1979 landde een vliegtuig te Zaventem. Aan boord: 'markies en markiezin Vella-Haber'...

Een dag te Brussel

In de 'Observer', het blad van de 'Sovereign Order of St John of Jerusalem, Knights of Malta', van april 1980 beschreef Vella-Haber zijn Brussels bezoek: 'In december (1979) waren we in Brussel als gasten van het "Institut des Relations Diplomatiques" van België. Het Instituut werkt samen met verscheidene andere internationale ordes en organisaties. Het doel van ons bezoek was veelvoudig. In de eerste plaats hebben we de uitnodiging vanwege het Instituut geëerd en de gelegenheid en het genoeg gehad decoraties aan te bieden aan graaf van Huyneghem en Dr. Roger van de Kerckhove. Daarna hebben we enkele van onze Ridders van onze vroegere Benelux-Priorij ontmoet, zoals Dr. Deneef en anderen. Maar ons voornaamste doel bestond erin onze aanwezigheid in België opnieuw vorm te geven via de formele oprichting van een nieuwe Commanderie onder de leiding van Z.E. Baron de Vanderberg Paul J. Cams, erevoorzitter van het Instituut voor Diplomatieke Relaties en stichter van de 'Paul J. Cams Foundation'; de administratieve taken zijn in de bekwame handen van Z.E. de Graaf Emile Lucien van Huyneghem. Tijdens dit bezoek was de Internationale Groot-Prior vergezeld door Markiezin Vella-Haber. Bij onze aankomst in de Brusselse luchthaven werden we verwelkomd door Z.E. de Graaf van Huyneghem, Dr. Roger van de Kerckhove, Z.E. de Burggraaf Urbain Dirix en Z.E. de Monseigneur Soubie, vertegenwoordiger van Z.E. de Monseigneur Yves-Olivier Contamin van Frankrijk. Het was vrij laat en we werden naar het ver-

maarde restaurant New Carlton gebracht voor een diner. Op zaterdag 1 december spraken we met Z.E. de Graaf van Huyneghem en Dr. R. van de Kerckhove en in de namiddag met Z.E. de Baron de Vanderberg Paul J. Cams. We hadden eveneens het genoeg H.E. de Gravin Bo-Ong Puoc en H.E. de Barones Cams Pannecoek Antonella te ontmoeten. Het jaarlijkse Gala-diner van het Instituut werd gehouden op zaterdagavond. Ook Z.E. de Ambassadeur van Senegal was aanwezig. We hadden het genoeg oude bekenden van onze Orde te ontmoeten zoals onze confrater Ridder Commandeur Roger Lièvre, onze vertegenwoordiger in Frankrijk... H.E. de Markiezin Vella-Haber kreeg van Z.E. de Monseigneur Soubie de Ordre de Notre-Dame du Mont Carmel aangeboden. Z.E. Mgr. Soubie is Spiritueel Grootmeester van de Orde. Ze kreeg ook de Gouden Roos van Vriendschap van H.E. de Barones Cams Pannecoek. De Internationale Groot-Prior kreeg de Ordeketen en de Onderscheidingen van de Broederschap van de Heilige Graal namens Z.E. barones Dino di Stefano, die afwezig was. Hij kreeg ook de Ordre de Notre-Dame du Mont Carmel en de Eervolle Vermelding van Verdienste en de Defensie Medaille. Wij hadden ook het genoeg te verwelkomen: onze Gravin Micheline Bo-Ong Puoc, Barones Antonella Cams Pannecoek, Dame Jacqueline-Marie Speeckaert, Dr. Jacques-André Engels, Mr. Yves-Julien Blanchard, Mr. Jacques-Odile Vanderhaeghe, Mr. Herman-Jos. Vlassenbroeck, en Mr. Simon Dams.'

De nieuwe high society

Er werden nogal wat onderscheidingen uitgedeeld, die avond van de eerste december in het luxueuze restaurant-hotel 'New Carlton', eigendom van Paul Cams, alias 'Zijne Excellentie de Baron de Vanderberg Paul J. Cams'. Cams zou voortaan de zware taak op zich nemen Vella-Habers Orde in België te dirigeren. 'Graaf' Emile van Huyneghem moest van zijn kant de administratieve rompslomp voor zijn rekening nemen. Een nieuwe start. De aanwezige heren en dames behoorden ontegensprekelijk tot een bepaald soort Brusselse high society. Die hadden ze, met succes, zelf gecreëerd. Ditmaal had Vella-Haber een echte elite te pakken. Een elite die bovendien beroep kon doen op belangrijke politieke bondgenoten om bepaalde plannetjes uit te werken.

Als de 'Samaritaanse' exploten van de vroegere leider van de Belgische afdeling van Vella-Habers Orde, 'graaf' Arthur Bogaerts, bij de lezer eerder lachwekkend overkomen, dan zal het lachen hem vanaf nu vlug vergaan.

Laten we, voor een goed begrip, de gelofte van de ridder indachtig

zijn: 'Op het ware Christelijk geloof, moge God er getuige van zijn dat ik zweer ten dienste te staan van Christus en de armen, de belangrijkste hoedanigheid van een trouw ridder. Als lid van deze godsdienstige organisatie beloof ik, trouw te blijven aan de idealen van de Souvereine Orde van St. Jan van Jeruzalem; al mijn krachten in te zetten om bij te dragen tot haar uitstraling, en tot de bescherming en de steun die zij biedt, te strijden tegen alles wat afbreuk doet aan haar bestaan, dit zonder de wetten van mijn land te overtreden, nooit handelingen te stellen die in strijd zijn met haar waardigheid, maar me altijd te gedragen als een trouwe ridder van Christus, dus als een overtuigde Christene en een man van eer.'

Business en politiek

Op 28 oktober 1981, amper twee jaar nadat groot-prior Vella-Haber het genoeg had ze te ontmoeten, werden 'Dame' Jacqueline-Marie Speeckaert en 'Meester' Jacques-Odile Vanderhaeghe opgepakt en beschuldigd van fiscale fraude die zou oplopen in de miljoenen Belgische franken. De arrestatie van het duo veroorzaakt een wervelwind in de kringen van de nieuwe Brusselse high society, maar ook en vooral in bepaalde politieke milieus. Speeckaert en Vanderhaeghe waren immers de geprivilegieerde zakenpartners van minister van staat Paul Vanden Boeynants. Tesamen met hem dirigeerden ze belangrijke vleesfirma's rond de 'Boucheries Ghysels', genoemd naar de overleden echtgenoot Isidore Ghysels van Jacqueline Speeckaert.

Toen Jacqueline Speeckaert twee dagen na haar arrestatie werd vrijgelaten, vluchtte ze hals over kop naar het eiland Malta, ver weg van de Belgische fiscus. Op dat wondermooie eiland vertoeft niet alleen 'groot-prior' Vella-Haber. Een van de hoofdschakels in de keten van vleesfirma's van Speeckaert, Vanderhaeghe en Vanden Boeynants heeft er zijn thuisbasis. Vanaf februari 1982 komt Jacqueline Speeckaert er aan het hoofd te staan van de Maltese firma 'Mediterranean Meat Company', een firma die sinds haar oprichting in mei 1981 gecontroleerd wordt door de Zwitserse firma AG für Gastgewerbe. Het was deze firma die door Paul Vanden Boeynants werd benut om de Belgische fiscus op een dwaalspoor te brengen⁸.

Via Speeckaert en Vanderhaeghe kwam de welvarende 'baron de Vanderberg Paul J. Cams' uiteraard in contact met het zakelijke en politieke milieu rond Paul Vanden Boeynants. De vriendschap tussen Cams en de minister van staat wierp ook voor die laatste vruchten af. Cams wou immers wel 'wat pensen en compote' kwijt om de PSC-kas rond Vanden Boeynants te spijsen.

Was het 'feeling'? Was het 'gezond verstand'? Of, was het zakelijk

'instinct'? Hoe dan ook, self-made man en leider van de Belgische ridders van Vella-Habers Orde Paul Cams koos op het einde van de jaren zeventig resoluut een nieuwe koers. Voortaan zou hij zijn 'New Carlton' openstellen voor de grote liberale bonzen, die graag de door Cams georganiseerde feestelijkheden kwamen opvrolijken. In de 'New Carlton' werd echter ook gepraat over geld, nodig voor het voeren van een liberale politiek in België. PVV-boss Willy De Clercq nam miljardair-ridder Paul Cams prompt op in het zogenaamde financieel comité van de PVV. De 'baron', een titel die Cams had gekocht in het internationaal circuit van nep-ridderorden, sloot er vriendschap met onder meer Kirschen-vennoot en lokaal PVV-voorzitter Hilaire Beelen, de man die jaren later aan de basis zou liggen van het grootste fraude-schandaal in de Belgische geschiedenis. Beelen vertelde: 'Ik had hem (Cams, nota van de auteur) leren kennen op dat financieel comité van de PVV, wij sympathiseren met dezelfde dingen, en wij zijn vrienden geworden, maar dat bleef bij tijdelijke ontmoetingen en diners. Ik kende hem alleen maar als een goed en eerlijk man.'⁹ Eerlijk? Reeds in 1979 onthulde Testaankoop, het ledenblad van de Verbruikersunie, dat Cams 'Medisch Laboratorium van Ganshoren' gemiddeld 25% teveel aanrekende voor vooral bloedanalyses. Met het beheren van medische laboratoria is veel geld te verdienen. Dat had Cams destijds goed bekeken. Vooral als je systematisch teveel aanrekenet voor de onderzoeken. Zo kan je het R.I.Z.I.V. oplichten. Je kan ook, zoals de Orde van Geneesheren ontdekte in het najaar van 1979, onnodige analyses te laten uitvoeren. Dokters werden aangemaand –tegen hoge commissielonen– stelselmatig voorschriften uit te schrijven voor bijvoorbeeld bloedanalyses. De 'patiënten' werden dan per taxi thuis opgehaald en naar Cams laboratoria gereden¹⁰. Wat een luxe!

Pas in 1983 kwam de ware omvang van de zwendel aan het licht. Het gerechtelijk onderzoek ontwarde een gigantisch frauduleus netwerk. Het R.I.Z.I.V. en de fiscus werden opgelicht voor tot de verbeelding sprekende bedragen. En wat nog meer opzien baarde: tientallen artsen circuleerden in het duistere web dat 'ridder' Cams had gesponnen.

Waarom pas in 1983? Toen klaarde het gerecht een routineklus. Speurders begaven zich naar de zetels van Cams laboratoria en keken er de boekhouding na, op zoek naar sporen van de moord op...

Dood van een ridder

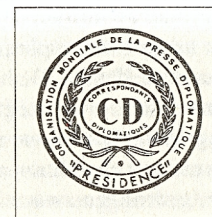
14 november 1983, rond half tien 's avonds. Op het gelijkvloers van zijn riante villa aan de Sermonlaan 25 te Ganshoren, op een boog-

scheut van de protserige basiliek van Koekelberg, kijkt 'baron' Paul Cams televisie. De drieënveertigjarige 'barones Antonella Cams-Pannecoek', een voormalige schoonheidsprinses met wie Cams al enkele jaren samenwoont, bekijkt in haar kamer op de eerste verdieping een ander televisieprogramma. Plotseling hoort ze enkele doffe knallen. Opgeschrikt rent ze de kamer uit. Vanop de trapzaal die op de woonkamer uitgaat, ziet ze haar levensgezel liggen, badend in het bloed...¹¹. De 'baron' was doodgeschoten met drie kogels, afgevuurd uit een revolver van zwaar kaliber, een P.38. Het wapen werd van dichtbij afgevuurd, waardoor het aangezicht van het slachtoffer verschrikkelijke verminkingen vertoonde. De speurders stonden voor raadsels. Dit was professioneel werk. Een afrekening? Eigenaardig dat het op en rond de villa aangebrachte elektronische beveiligingssysteem precies die avond niet werkte. Een onachtzaamheid? Of kon (den) de moordenaar(s) rekenen op hulp van 'binnenuit'? De 'barones' werd ondervraagd, maar buiten verdenking gesteld. Ze vertrok naar de Spaanse luxe-badplaats Marbella, sinds de jaren zeventig omgedoopt tot ontspanningsoord bij uitstek voor de internationale jet-set. Cams had er enkele jaren terug een huis gekocht.

De moordenaar(s) werd(en) nooit gevonden. Ook over het motief tastten de speurders in het duister. Wel bleek dat Cams er eigenaardige relaties op nahield. Niet alleen had hij in binnen- en buitenland stevige entrees in de gok- en casinowereld, waar, zoals bekend, de onderwereld en de rijke klasse mekaar plegen te ontmoeten. Bovendien, zo meldde het weekblad 'Pourquoi Pas?', zou Cams in verbinding hebben gestaan met leden van de Service d'Action Civique (SAC), de uit de hand gelopen privé-politie van Charles De Gaulle¹². Vreemde relaties...

De leider van de Belgische afdeling van Vella-Habers Orde van Sint-Jan van Jeruzalem was op een meer dan gruwelijke wijze om het leven gekomen. De dood van een ridder... 'van de vrede'! Want Paul Cams leidde ook een internationale organisatie, die zich bezighoudt met het uitdelen van vredesprijzen en waarmee Vella-Haber een samenwerkingssakkoord afsloot. Die organisatie heet 'Pax Mundi'. Aan het hoofd ervan staan de 'Ridders van de vrede'...

De wereldreiziger

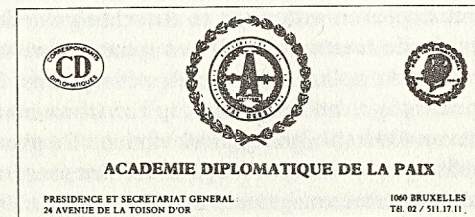
'Belt u me over veertien dagen terug', zegt Dirix, huidig voorzitter van 'Pax Mundi', 'ik ben juist terug van Spanje en ik vertrek binnen een paar dagen naar Moskou.' 'Wereldreiziger' Urbain Dirix is bereid om met mij te praten. Veertien dagen later draai ik opnieuw het nummer van de voorzitter. Hij herinnert zich ons gesprekje nog. 'Ja, ik heb weinig tijd nu, maar komt u zaterdag naar het kasteel van Ordningen. Er is daar een samenkomst van de "Ridders van de Vrede". Daar kunnen we wellicht even praten.'

De 'Ridders van de Vrede'?

"Dat is de ridderorde van Pax Mundi. Ik zie u in Ordningen."

Tijd om mijn beste pak weer uit de kast te halen.

Boogschutters en kreeften

Op de parking aan de zijkant van het 19de-eeuwse kasteel van Ordningen, een deelgemeente van Brustem bij Sint-Truiden, prijken BMW's, Volvo's, Mercedessen. Enkele vertonen het insigne CD. Interessant gezelschap, vermoed ik. Het kasteel, gebouwd op een vroegere vesting van de Teutoonse Orde, ligt er prachtig bij. Het hele domein, in bezit van de familie Beckers – 'eigenaardige, steenrijke, maar vriendelijke mensen, je weet wel', vertelde een man aan wie ik de weg vroeg – is zeer goed onderhouden.

In een salon van het kasteel wacht me een staande receptie. Zowel

op de antieke kasten als op de riante open haard prijken Teutoonse helmen, herinnerend aan het grootse verleden van dit oord. Enkele heren in zwarte met gouddraad geborduurde jackets waarop tal van medailles en insignes zijn aangebracht, paraderen naast hun in het lang geklede, stevig geschminkte dames. De helmen worden gekeurd en betast. 'Zo liepen de Tempeliers erbij', zegt iemand verkeerdelijk. Enkele dames knikken ongelovig. Ik voel me niet erg op mijn gemak. Gelukkig biedt een kelner me een glas champagne aan. Zo heb ik iets in de handen. Een kleine, gedrongen zwarte figuur stapt plots naar het midden van het salon en vraagt de aandacht: 'Mijne heren en dames, excellenties, onze voorzitter, meneer Dirix, is opgehouden door files en zal wat later toekomen. Ik dank u.'

De heer Arthur Vreven, ceremoniemeester voor de avond, vraagt de heren en dames, de excellenties, alvast plaats te nemen in de feestzaal naast het salon. Eerst worden de francofone en Franse gasten weggeleid, dan de Nederlanders en tenslotte komen de Vlamingen aan de beurt. Onder de aanwezigen ook een Brit, een Deen en zelfs een Nederlandse monseigneur, 'prins van de kerk', aldus Vreven. De geestelijke, uitgedost in groot ornaat, versierd met tientallen medailles en insignes, trekt onder applaus, sigaar in de mond, de feestzaal binnen. Enige tijd later zie ik de monseigneur, verstopt achter een deur, een pakje geldbriefjes tellen uit een envelop, hem onopvallend toegestopt door Vreven. Wat komt die man hier doen, vraag ik me af. Dat zou later duidelijk worden.

Het selecte gezelschap (ik tel een zestigtal personen) wordt voorzien van kleine hapjes en witte wijn, in afwachting van de komst van de voorzitter. In de feestzaal speelt een quintet afwisselend einde 19de-eeuwse muziek, polka's en stroperige evergreens. Het publiek houdt er van. De plaat van het gezelschap zou trouwens later, tegen de ronde som van 400 frank, gretig aftrek vinden. 'De plaat zal mij deze avond steeds doen herinneren', zegt een vrouw naast mij beleefd.

De ceremoniemeester vraagt andermaal het woord. Vreven is een geboren entertainer, zit niet verlegen om een grap en neemt af en toe zijn viool om het salonorkest bij te staan. 'Mesdames, Messieurs, Mijne Damen en Heren, Excellences, Excellentie, mag ik u introduceren, je peux vous introduire, les excellences l'ambassadrice de Cameroun et l'ambassadrice de Cambodge, en onze voorzitter, et notre président, Urbain Dirix.' Enthousiast applaus. Het gezelschap is volledig. Het feest kan beginnen.

'Alle grote mannen in de geschiedenis waren boogschutters, denk maar aan Napoleon, Mussolini, Lodewijk IV', zegt een heer even verderop aan de tafel zelfvoldaan. Ook hij is boogschutter.

'Maar alle grote artiesten waren kreeften', repliceert een dame, 't

is toch wel vreemd.' Inderdaad, zij is kreeft. Ik besluit me niet in de discussies te mengen.

Arthur Vreven neemt opnieuw plaats voor de microfoon. Of de kandidaat-ridders en de kandidaat groot-dames zich zouden willen begeven naar de kamer hiernaast? Een tiental figuren staan op en verdwijnen achter Dirix, Vreven en de Monseigneur in de receptiekamer. Nieuwsgierigen worden prompt teruggestuurd naar hun plaatsen. De kelners profiteren van de ontstane ruimte om de glazen nog eens bij te vullen. De discussies gaan verder, totdat Dirix, Vreven, de Monseigneur en een aantal 'jackets' plechtig de feestzaal betreden en zich vooraan in de zaal opstellen. Achter hen brandt de open haard – enkel voor de gezelligheid, vermoed ik, want koud is het niet. Het moet daar heet zijn. De heren schuiven inderdaad, bijna onzichtbaar, beetje bij beetje naar voren.

Het echtpaar uit Kameroen wordt binnengeleid en stelt zich op voor de dignitarissen. De man en de vrouw zijn gekleed met een lange witte mantel waarop het 'Pax Mundi'-embleem prijkt. Ze wachten af. Een bijna kaal geschoren figuur in een zwarte met goud geborduurde tuniek ('gemaakt in Thailand', zegt hij me achteraf) neemt plaats naast Dirix. Hij houdt een zwaard in de hand. 'Man-van-de-wereld' Arthur Vreven leest de ridderlijke gelofte voor. De kandidaten beloven trouw aan de ridderlijke waarden, beloven weduwen, wezen, verdrukten, hongerigen te helpen, beloven te strijden ten dienste van het christelijk geloof. Dan treedt de heer met het zwaard naar voren. Hij prevelt enkele voor mij totaal onverstaanbare zinnen Italiaans – 'aangepast aan het heden, want de Orde was aarts-katholiek' – en slaat met het plat van het zwaard op de schouders van de kandidaten. 'Die slagen versterken het idee dat de ridder het geluk zelf moet zoeken', vertelt de man me later. Felicitaties worden uitgesproken. Dan keert het echtpaar zich naar de Monseigneur die de nieuwe ridder en grootdame plechtig zegent. Allen worden op die wijze geridderd. Sommigen onder hen raken zichtbaar geëmotioneerd en knielen, tranen in de ogen, voor de Monseigneur. Ze worden extra verwend, want ze krijgen nog een kruis op het voorhoofd. Ook de dame, schuin over mij, wordt geridderd. Ze vouwt het diploma open dat ze uit de handen van Dirix in ontvangst mocht nemen. Daarop wordt bevestigd dat ze grootdame is in de 'Confraternita Universale del Cavaliere del Santo Graal' en in de 'Ordre Royal et Militaire de Saint-Géréon'.

Nadat de nieuwbakken ridders en grootdames hun plaatsen opnieuw hebben ingenomen en uitbundig gefeliciteerd zijn door hun tafelgenoten, neemt ceremoniemeester Vreven opnieuw het woord. Eindelijk is het buffet klaar. Er zijn verscheidene soorten vis. Meer dan voldoende. Self-service. Dus, als de excellenties, dames en heren

zich naar de hall naast de receptiekamer willen begeven... Tijdens het aanschuiven worden de contacten gelegd. Onze boogschutter klampt de heer uit Kameroen aan. Hij doet er zaken. Kameroen is geen achterlijk land, het is er prachtig, zeer gastvrije mensen. Adreskaartjes worden uitgewisseld. Er zal volgende week worden getelefoneerd. Een heer met enorme snor maakt propaganda voor zijn, naar hij zelf beweert, oerdegelijke firma in restauratiewerken. 'C'est de l'art, ne vous en doutez-pas!'. Pas nu wordt me duidelijk hoe deze beau-monde is samengesteld. Dokters, ingenieurs, bedrijfsleiders, notarissen sieren de prachtige zalen van het kasteel. Ze prostitueren zich uitdagend. Is dit de bedoeling van de operatie?

De voorzitter van 'Pax Mundi', groot-prior van de 'Ridders van de Vrede', groot-prior van de 'Confraternita Universale dei Cavalieri del Santo Graal', groot-prior van de 'Ordre Royal et Militaire de Saint-Géréon', Urbain Dirix, voelt zich duidelijk thuis in dit gezelschap. Hij schudt handjes en klopt op schouders. Dames krijgen een handkus. Dirix is de onbetwistbare leider. Het lijkt wel alsof hij dit wereldje heeft geschapen om er te kunnen paraderen. Er is iets kunstmatigs aan het beau-monde-gedoe. De opgeblazen mondaine sfeer smaakt naar namaak. 'Heren paraderen als god in het achterland', schiet me plots te binnen¹³. Achteraf verneem ik trouwens dat niet de ambassadrices zelf aanwezig zijn, maar wel hooggeplaatst ambassadepersoneel met hun eega's. Vreemd.

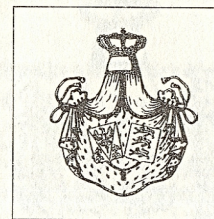
Dirix krijg ik niet te pakken. Die is te druk in de weer met zijn gasten. Maar de man met de zwarte tuniek hangt alleen aan de bar. 'Ik ben baljuw van de Ordre Royal et Militaire de Saint-Géréon', zegt hij fier, 'we zijn nog niet groot, maar dat komt nog wel. Enkel belangrijke mensen kunnen ridder worden van onze Orde. Die erkennen dan de aanspraken van onze keizer.' Keizer? 'Onze grootmeester is Caspis von Schwaben, pretendent op de troon van Zwaben.' Daar blijft het voorlopig bij. Een Parijse del, beneveld door de wijn, pikt de baljuw van me weg. 'Oh, ma tête, mon bailli', zucht ze.

Ik besluit te stoppen met de rode wijn die het banket begeleidt. Ik krijg het verdomd moeilijk om niet in lachen uit te barsten. Gelukkig is er ceremoniemeester Vreven nog, die terwille van de dames en heren, excellenties, aankondigt dat een reuze-taart, met opschrift 'San Gereone', klaar staat om gedegusteerd te worden. De Monseigneur schuift nu, de eeuwige sigaar in de mond, wat wankel naar de hall. De wijn heeft de hersens bereikt. Blijkbaar is men gehaast. Nog tijdens het verorberen van de taart declameert Vreven: 'Excellenties, dames en heren, ons salonorkest zal nog twee nummers brengen. U kan dan de plaat van het orkest aan de democratische prijs van 400 F kopen, uiteraard gesigneerd. Een prachtig aandenken aan deze won-

derlijke avond. Ik dank de excellenties, dames en heren voor hun komst en hoop u allen over zes maanden terug te zien. Ik dank u.'

Het is halftwee. De nep-beau-monde wil doorgaan. Een aantal, onder wie de monseigneur, neemt uitgebreid afscheid van de dignitarissen. Ook ik besluit op te stappen. Aan de ingangspoort van het kasteel word ik door de hoofdkelner tegengehouden. Of ik al betaald heb? Dirix en Vreven plegen overleg. Ik moet betalen, zeggen zij. Wel, wel. Ik ben alleen. Eindelijk. Ik mag lachen. Wat betekende dit allemaal? Een elitair soort Lyonsclub, zoals de baljuw me vertelde? Ridders van de twintigste eeuw...

Zwaben

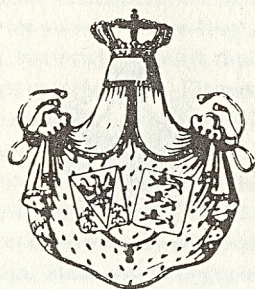
In de Noord-Italiaanse provincie Bergamo woont een bijzonder man. Schijnbaar geheel in de traditie van Arlecchino en Brighella, de grappenmakers van de Commedia dell'arte, laat die bijzondere Bergamask zich subtiel 'Zijne Koninklijke en Keizerlijke Hoogheid prins Giovanni Caspis von Schwaben' noemen. Hij werpt zich op als troonpretendent van Schwaben (Zwaben), in de middeleeuwen een hertogdom gesitueerd in Zuid-West-Duitsland.

Vooraleer je je aan het indrukwekkende curriculum vitae van de Zwabische Hoogheid te goed doet, even nog dit. Giovanni Caspis von Schwaben, de grootmeester van de 'Ordre Royal et Militaire de Saint-Géréon', zetelt ook in het erecomité van de 'Académie Sainte-Irénée', een organisatie die zowat over de hele Westerse wereld over filialen beschikt en diploma's verkoopt in tal van disciplines. Het erecomité van die academie herbergt, naast 'bisschoppen en patriarchen' trouwens nog 'keizerlijke hoogheden'. Zo maakt ook onze pretendent op de troon der Azteken, Guillermo III de Grau-Moctezuma-Rifé, Vei-Tlaotani del Anahuac deel uit van dat erecomité. Wat een wereld, wat een keizers! Maar nu, ernstig: zie document hier bij gevoegd.

ITALIE

S.A.I. et R. le Prince Jean CASPIS de SOUABE, né le 29 septembre 1925, est le fils de Dante Pierre et de Ines COLOMBI

Descendant d'Othon le Grand, Frédéric Barberousse et Frédéric II von HOHENSTOFEN, il est Chef de Nom et d'Armes de la Maison Souveraine de Souabe.

Docteur en philosophie et théologie de l'Institut Philosophique et Théologique Saint Pierre de Lannion, Licencié en lettres de l'Académie de Sainte Theodora Impératrice, S.A.R. et R. le Prince Jean CASPIS de SOUABE est titulaire de nombreuses distinctions honorifiques parmi lesquelles nous citerons :

Grand-Maitre héréditaire de l'Ordre Militaire et Royal de Saint-Gereon, Grand Bailli de l'Ordre de la Croix de Jérusalem, Grand-Collier de Justice de l'Ordre de Saint-Lazare de Jérusalem, Grand-Croix de l'Ordre du Mérite Diplomatique, de l'Ordre du Mérite Eurafriquein, Bailli Grand-Croix héréditaire de l'Ordre de Saint Jean de Jérusalem.

Recteur héréditaire de la Noble Académie Frédéric II, Président honoraire du Great China Arts College de Hong Kong, de la Sociedad Mexicana de Arte y Ciencias Civitas, Sénateur d'honneur de la Gesellschaft für Vermögensforschung de Vienne, il est également membre de Sociétés Savantes : Membre correspondant de l'Académie Brasileira de Ciencias Sociais e Politicas en Sao Paulo (Brasil), Académico Extraordinario de l'Academia de Estudios Americanos, Académicien d'honneur de l'Academia de Ciencias Humanisticas y Relaciones de la Republica Dominicaine, membre d'honneur du College Héraldique de Buenos Aires, de l'Institut Historique et Géographique de Uruguaiana, professeur honoris causa en héraldique de l'Institut "Enrique Larreta" de Buenos Aires.

Ses nombreuses activités en faveur d'une Europe unie, lui valurent d'être nommé membre de droit de l'Union Paneuropéenne Internationale de Lausanne (Président : S.A.I. et R. Otto de Habsbourg) et Conseiller spécial auprès du Conseil Académique de l'Institut de Documentation et Etudes Européennes du Mouvement pour les Etats-Unis d'Europe.

Uiteraard zijn alle geciteerde onderscheidingen officieel van generlei waarde. Ze worden geleverd door het internationale circuit van nep-ridderorden, nep-academieën en nep-universiteiten. 'Zijne Zwabische Hoogheid' is bijvoorbeeld ere-president van de 'Great China Arts College' in Hong Kong, een college dat enkel in een of andere bureau-lade bestaat... Fantasie heeft iets onuitputtelijks. Maar de twee laatste lidmaatschappen wekken verbazing. Hoe komt de 'Zwabische Hoogheid' bijvoorbeeld in Otto van Habsburgs Paneuropese Unie terecht? Dit is ernst. 'Von Schwaben is een geëerd man', vertelde iemand me, 'in zijn residentie in Bergamo ontvangt hij belangrijke mensen. Zijn ijver voor de installatie van een christelijk Europa opent deuren. De prins heeft aanhang.'

La vie en rose

Vreemd... Prins von Schwaben, markies Vella-Haber, prins Bourbon y de Bourbon (grootmeester van een Orde van Sint-Lazarus)¹⁴, markies de Haro Union (de rechterhand van de prins): ze prijken allen op het lijstje van de 'Académiciens Correspondants' van 'Pax Mundi, Académie Diplomatique de la Paix'. 'Pax Mundi' werd reeds in 1963 opgericht door de Italiaanse baron Dino di Stefano, inmiddels overleden.

Op het einde van de jaren zeventig achte 'baron de Vanderberg Paul J. Cams' zijn tijd gekomen om er de leiding van te nemen. Hij mat er zich een internationaal aanzien mee aan. Hij reisde de wereld rond, schreef diploma's uit, verkocht CD-nummerplaten en deelde 'vredesprijzen' uit. Want 'Pax Mundi' ijvert voor de vrede. Merkwaardig is dat het ondervoorzitterschap toen waargenomen werd door Dominique Ponchardier, mede-oprichter van de moorddadige Service d'Action Civique (SAC). Bovendien bleek ook de gewezen Franco-minister, lid van van Habsburgs Europese politieke verenigingen, Alfredo Sanchez-Bella, tot de kring der intimi te behoren... Paul Cams verkeerde in markant gezelschap. De vredesprijzen, of Dag Hammarskjöldprijzen – naar de in 1961 bij een vliegtuigongeluk omgekomen Zweedse secretaris-generaal van de Verenigde Naties – gingen naar mensen als de Zaïrese president Mobutu, de voormalige Filipijnse president Marcos, de overleden Spaanse dictator Franco, of naar het boegbeeld van het Amerikaanse ultra-conservatisme, Claire Booth Luce...

Vooraf in Afrikaanse en Aziatische landen werden en worden de in witte mantels gehulde vredesapostelen met veel pracht en praal verwelkomd door officiële regeringsafgevaardigden. De 'ridders van de vrede' krijgen er een behandeling die enkel aan staatshoofden wordt

gegund. Ze dringen er door tot in de hoogste kringen. Dat levert ze ook meer officiële en interessante titels op. Paul Cams was consul van Senegal en huidig ondervoorzitter Paul Nagels werd in 1986 consul van Kameroen. Gaat het daarom?

Wat is 'Pax Mundi'? De zon-vergoten Gulden Vlieslaan ziet zwart van het volk. Een missionaris van de Moon-sekte haalt me bruusk uit mijn gedroom. Of ik dé waarheid wil kennen? Ja, uiteraard. Of ik misschien eens naar de Alsebergstraat wil komen waar de sekte gevestigd is? Ik voel het: ik word kwaad. Ik zal Satan wel wezen.

De ridderfiguurtjes in het uitstalraam van de speelgoedwinkel halverwege de Gulden Vlieslaan hebben ook al geen genade. Help! Ik zie overal ridders. Tot overmaat van ramp blijkt Dirix' appartement gesitueerd op de hoek van de 'Gulden Vlies'-laan en de 'Ridder'-straat. Het zal je maar overkomen. In de ruime hall van het riante appartement valt al dadelijk Dirix' zucht op naar eer en roem. Op de muren schitteren diploma's en 'parchemins' van allerlei soort en kleur. Links wordt Dirix gehonoreerd in de 'Ordre du Mérite Eurafricain', rechts is hij 'académicien' van een of andere academie in Hong Kong. Wat verder blijkt hij 'eridder' te zijn in de 'Ordre Souverain et Militaire du Temple de Jérusalem'. Indrukwekkend, ware het niet...

'Ik weet niet wat dat allemaal precies voorstelt', zegt Dirix, 'maar 't is fijn om het te krijgen.' In de ruime, vol antiek gestouwde woonkamer plof ik me in een comfortabele zetel neer. Dirix' vrouw komt met koffie aandraven. Een schoothondje wordt aanmanend verzocht bij 'maman' te gaan zitten. Nu praten de grote mensen. Naast de woonkamer staat een enorm bureau. Het ligt vol met 'Pax Mundi'-documenten. 'Hier werk ik twee uur per dag aan de zaken van de academie', legt Dirix uit. De vijftigjarige Dirix – hij doet me soms denken aan een Vlaamse bard – is gewoon om te praten, dat merk je. Een gladde jongen, een mooiprater. Een levensgenieter. 'Wat moet je met al die miljoenen? Sparen? Voor wie? Ik weet wel beter!' De voorzitter van 'Pax Mundi' is het prototype van de self-made man, de realisator van de 'Belgian dream'. Destijds werkte hij als journalist voor pulp-bladen als Kwik, Zondagsnieuws... Wat een opgang. 'Dat was een zeer mooie job. Ik heb de wereld kunnen rondreizen, heb contacten gelegd met geëerde leiders en gangsters. Ik durfde alles. Zaken waar andere journalisten schrik van hadden, heb ik behandeld.'

Zo is hij dan in het vreemde wereldje van would-be keizers en koningen terechtgekomen. 'Zijne Hoogheid' von Schwaben maakte hem eervol tot 'burggraaf Urbain Dirix de la Rivière'. Toen Paul Cams zijn baronstitel, die hij van von Schwaben kocht, officieel wou

laten registreren in Brussel, werd dat geweigerd. Toen kreeg ik argwaan. Von Schwaben wordt niet erkend.'

Dirix' stokpaardje is uiteraard 'Pax Mundi', de organisatie die hij sinds 1981 met flair leidt, na grondige onenigheid met Paul Cams. Die wou immers 'alles naar zichzelf toetrekken, zelf de laureaten voor de prijzen aanwijzen en de hoofdzetel vestigen in zijn New Carlton. We hebben dat tegengewerkt en zijn daar gelukkig in geslaagd.'

Het spreekt vanzelf dat niet iedereen zomaar tot de rangen van de vredesapostelen wordt toegelaten. Volgens een brochure van de Academie uit 1985 betalen de leden van de beheerraad een jaarlijkse bijdrage van 150.000 BF, de 'membres correspondants' 25.000 F, de 'membres sympathisants' 5.000 BF en de 'membres méritants' 100.000 BF. Niet weinig... Hoe krijg je de mensen zover? Wellicht heeft alles te maken met de 'ere-comités' van Pax Mundi. Daarin zetelen ambassadeurs uit veelal Aziatische en Afrikaanse staten. Dirix schreef vele ambassades in Brussel aan met de vraag of de heren lid wilden worden van het 'Comité International d'Honneur' van de Academie. Velen reageerden positief, zo blijkt uit de correspondentie waarover ik beschik. Enkel de ambassadeur van de Sovjet-Unie in Brussel – argwanend als altijd? – stelde zich vragen over de vredesactiviteiten van de Academie¹⁵. Met zo'n uithangbord sta je uiteraard sterk. Bovendien is er ook nog het 'Comité de patronage d'Honneur', waarin zelfs enkele Belgische ministers van staat wilden zetelen. Ook zij voelden zich vereerd, zonder evenwel op de hoogte te zijn van het wel en wee van de Academie.

'Kijk', zegt Dirix, 'Pax Mundi is een mooie organisatie, ze ijvert voor de vrede. Zwart of wit, blauw of rood, wat maakt het uit? We zijn allemaal mensen. Daar gaat het om. De Academie heeft helemaal niets te maken met politiek. Ik herinner me die twee journalisten van De Morgen. Ze vertelden me dat mijn Academie extreem-rechts is omdat er destijds prijzen werden uitgereikt aan Mobutu, Marcos en Franco. Stom, daar hebben ze een enorme flater mee begaan. Ze hebben dat zelfs in de krant geschreven! Ik zou zogenaamd betrokken zijn bij een extreem-rechts complot! Wat kan de politiek me schelen? Niets! Ik heb geen partijkaart, ik ga niet eens stemmen! Uiteraard ben ik anti-communist, want ik ben tegen elke dictatuur. Toen ik de jongens van De Morgen vertelde dat we ook prijzen uitdeelden aan mensen als Nobelprijswinnaar Sean Mac Bride, vredesijveraar Bernard Benson, zanger Harry Belafonte, het Frans Mase-reel Centrum, zelfs Bob Geldof en Nelson Mandela, dan schreven ze vlug dat Pax Mundi sinds mijn komst een zwenking van 180 graden had gemaakt!¹⁶

Nochtans wordt 'Pax Mundi' niet officieel erkend in België. Toen

Dirix het Pax Mundi-dossier introduceerde bij het ministerie van Justitie met het oog op een erkenning als 'internationale organisatie' (dat wordt geregeld bij Koninklijk Besluit en betekent dus een garantstelling vanwege de koning) was het advies ronduit negatief. Het lijkt wel alsof 'Pax Mundi' in concurrentie wil treden met de 'Verenigde Naties'. Is de inzet van de vredesapostelen enkel ingegeven door hun filantropische gevoelens? Dat lijkt me toch sterk. Gaat het om aanzien, het zichzelf belangrijk vinden? 'Je moet er niets achter zoeken', zegt Dirix, 'net als elke andere vereniging is ook Pax Mundi een soort service-club. Dat komt er bij. Je verenigt je met andere mensen en daardoor ontstaan contacten. Bijvoorbeeld, een van onze leden bouwt turbines. Wel, wij hebben zo'n turbine geschonken aan Thailand en Kameroen. En zo krijgt ons lid bestellingen aangeboden, want die landen hebben er uiteraard meer nodig. We helpen mekaar.' Zo zorgt 'Pax Mundi' dus voor handelsrelaties. Eenvoudig en simpel. Dat was trouwens al te merken tijdens de ridderingsceremonie in het kasteel van Ordingen. Zeer zeker opent de organisatie commerciële wegen naar ontwikkelingslanden. De contacten zijn geplaveid met vredesprijzen. Licht daar dan de aantrekkingskracht van de Academie? Ingenieurs!

Enkele brieven:

Willy CLAES
Berkenlaan 62
3500 HASSELT

1/HS/850543

3500 HASSELT, le 31 juillet 1985

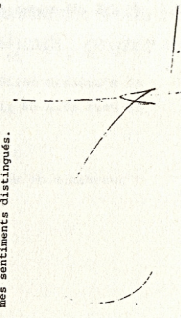

DR. H.C. DIRIX URBAIN
Président
Académie Diplomatique de la Paix
Cabinet du Secrétaire Fédéral
24, Av. de la Toison d'Or
1050 BRUXELLES

Monsieur le Président,

J'accuse bonne réception de votre lettre d.d. 15 juillet, laquelle a retenu toute mon attention.
C'est avec plaisir que j'accepte de faire partie du Comité International d'honneur de l'Académie de la Paix.

Vous prie agréer, Monsieur le Président, l'expression de mes sentiments distingués.

WILLY CLAES

Bruxelles, le 17 juillet 1985

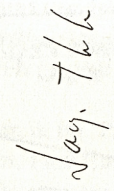
L'AMBASSADEUR

Monsieur le Président,

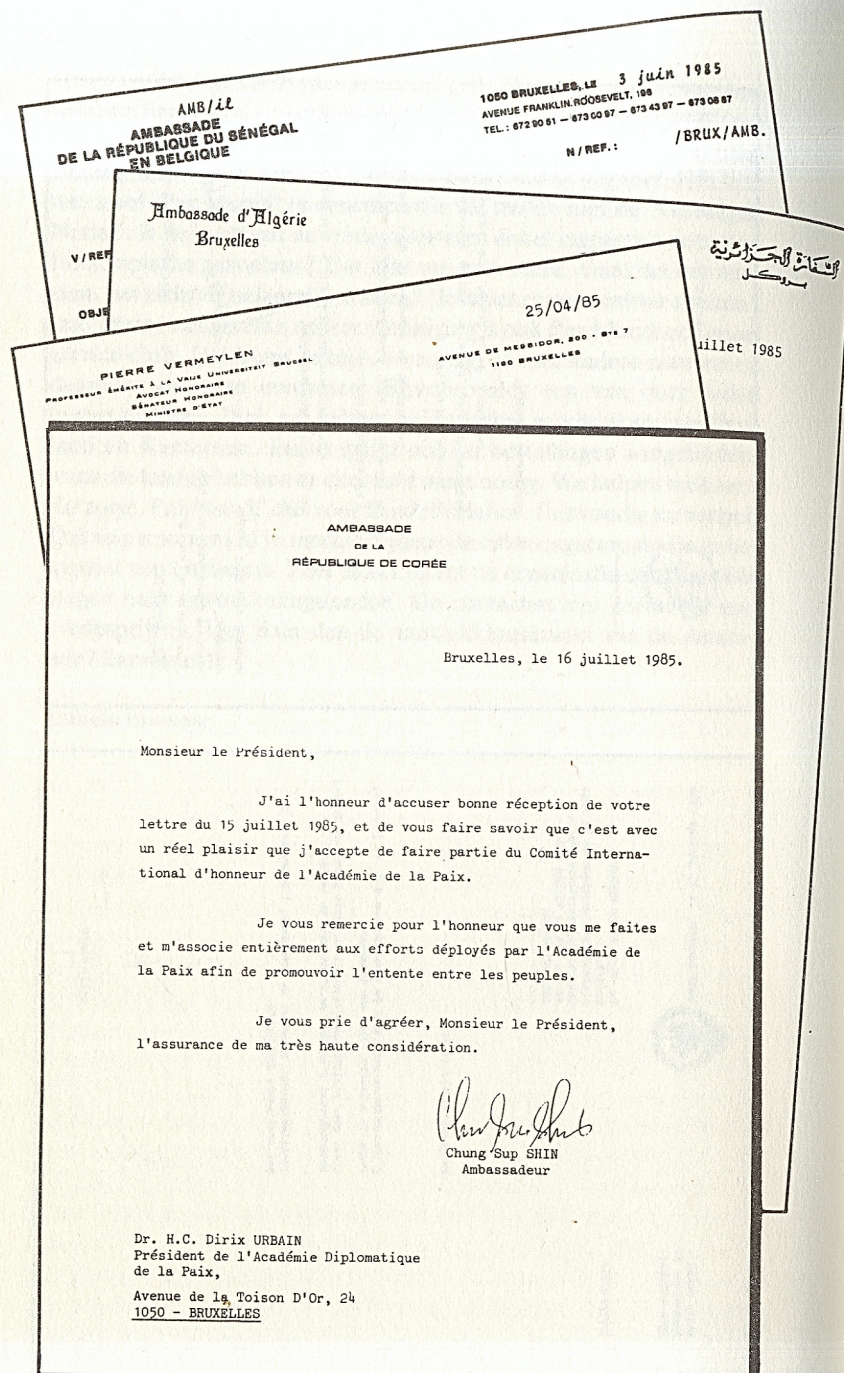
Par lettre du 15 juillet, vous avez bien voulu me demander de faire partie du Comité International d'honneur de l'Académie de la Paix.

Les buts et les activités de votre Académie servent la cause de la Paix. C'est bien volontiers que je participerai à son Comité de patronage.

Vous prie agréer, Monsieur le Président, l'expression de ma considération distinguée.

Jacques Thibaut

Monsieur H.C. Dirix Urbain,
Président,
Académie diplomatique de la Paix,
24, avenue de la Toison d'Or,
1050 Bruxelles

Interludium I

De verbeeldingskracht van de menselijke soort is enorm. Dat had ik al door. Waar dit verhaal naar toe leidt... Ik blijf van de ene verbazing in de andere vallen. Maar laten we niet te hard van stapel lopen en de puzzelstukjes een voor een op tafel leggen. Het wordt een vreemde prent.

Via groot-prior markies Vella-Haber kwam ik bij 'Pax Mundi' terecht. Vooral de enigmatische self-made men, Paul Cams en Urbain Dirix stonden centraal. Tussendoor genoot ik even van de 'Keizerlijke' en 'Koninklijke' sferen'. Toen ik las hoe Vella-Haber in 1979 landde op Zaventem en feestelijk werd onthaald om daarna naar de New Carlton van Paul Cams te worden gereden, werd me veel duidelijk. Het pseudo-gedoe heeft een stevige internationale basis. Vella-Haber bevestigde toen de relaties met 'Pax Mundi' en ook met andere academies, instituten en ridderordes. De heren hebben succes en heel wat vingers in de pap van bepaalde machtskringen. Dàt trof me het meest van al. En... het zou me blijven verbazen.

Vella-Haber benoemde in 1979 Paul Cams tot hoofd van de Belgische afdeling van 'zijn' 'Orde van Sint-Jan van Jeruzalem'. Administratief medewerker werd toen 'graaf' Emile van Huynegem, een man die trouwens ook in het klooster te Aalst aanwezig was toen Vella-Haber een eerste poging ondernam om zijn Orde in België te lanceren. Hij was ook medestichter van Arthur Bogaerts' 'Samaritanen van Malta', de organisatie die de Belgische ridders moest verenigen. 'Graaf' Emile van Huynegem is echter vooral de bezieler van het 'Institut des Relations Diplomatiques', de organisatie die Vella-Haber in 1979 alle eer betoonde en die, net als 'Pax Mundi', prijzen uitreikt. Wie is 'graaf' Emile van Huynegem?